

ÚVODNÍK →

KÁZÁNÍ → 2

BAPTISTICKÉ ČASOPISY → 6

HRST VZPOMÍNEK
za bratrem kazatelem
Františkem Hruzou → 12

ROZHOVOR
s Barborou Jelínkovou → 15

ZAMYŠLENÍ
Proč by baptisté měli hájit
lidská práva → 19

ZE SVĚTA
Pronásledování rohingské
menšiny v Barmě → 21

VÝVOJ V BJB → 25

GLOSA
Pokušení tlusté čáry → 32

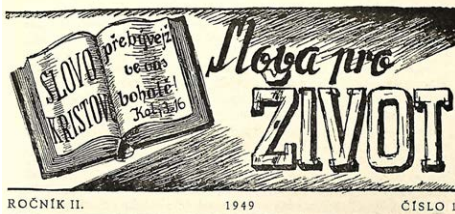
KRÁTCE ZE SBORŮ → 33

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ
Haló? Bože? → 35

GALERIE
Ukamenování Štěpána → 39

KŘÍŽOVKA → 41

EDITORIAL

Milé sestry, milí bratři,
dostává se vám do rukou **první číslo Zpravodaje baptistických sborů v roce 2018**. Zpravodaj doznal některých změn, čímž reflektuje současné dění mezi baptisty v českých končinách. Upustili jsme od koncovky **v ČR** v názvu. Časopis však nadále zůstává **periodikem výlučně baptistickým**. Jeho zdrojem je zkušenost víry zakoušená bratřími a sestrami v baptistických sborech u nás i v zahraničí. Na stránkách současného čísla se tak smíme začíst do kázání libereckého kazatele **Radka Pospíšila** a nechat se obohatit vzpomínkami na nedávno zesnulého baptistického kazatele **Františka Hruzu**. Zpravodaj rovněž vynáší poklady z bohaté české baptistické tradice a minulosti. Jimi jistě jsou baptistické časopisy, které nesou významnou výpovědní hodnotu o době, ve které vycházely. Velmi je to patrné na časopisu **Slova pro život**, který přibližujeme v tomto čísle a který vycházel pod vedením kazatele Cyrila Burgeta koncem 40. let minulého století v nelehkých letech nástupu

komunistického režimu. Zpravodaj baptistických sborů se také v tomto roce bude věnovat tématům blízkým baptistům, jako jsou svědectví místního sboru, náboženská svoboda, svoboda svědomí, i kupříkladu obrana lidských práv. **Obranu lidských práv** má vedle světové evangelizace ve svém programu také Světový svaz baptistů. V čísle, které držíte v ru-

ku, o tomto tématu pojednává příspěvek amerického baptistického misionáře na Slovensku **Shane McNaryho**. Různé aktuality ze sborů objevíte v krátkých zprávičkách a také v pozvánkách. Příjemnou četbu prvním letošním číslem přeje...

● **Lydie Kucová**

KÁZÁNÍ → Kdo uvěří naší zprávě?

Izajáš 53,1–3

1 Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? **2** Vyrosl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. **3** Byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho neovážili.

Římanům 10, 12–21

12 Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho uzývají, neboť **13** ‚každý, kdo uzývá jméno Páně, bude spasen‘. **14** Ale jak mohou uzývat toho, v něhož neověřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?

15 A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: ‚Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!‘ **16** Ale ne ošichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: ‚Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?‘ **17** Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. **18** Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! ‚Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.‘ **19** Ptám se tedy: Nepochopil Izrael, co mu bylo zvěstováno? Nepochopil; už u Mojžíše se přece říká: ‚Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu poštilému vás popudím k hněvu.‘ **20** A Izaiáš má odvalu říci: ‚Dal jsem se nalézti těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.‘ **21** O Izraeli však říká: ‚Každý den jsem vztahoval ruce k lidu neposlušnému a vzpurnému.‘

V Kristu milé sestry a bratři, přátelé, hosté, Izajášovo poselství a vznesená otázka – obojí nás uvádí do nového roku. Na jeho prahu si

zpravidla vzájemně přejeme to dobré a nejlepší. A na to dobré a nejlepší ukazuje prorok. Jeho jméno, jméno *Izajáš* znamená *Hospodin je spása!*

Radek Pospíšil

(narozen 1975) vyrůstal v kazatelské rodině, jejíž české kořeny sahají do Polska a na Volyň. Po maturitě studoval na Biblické škole BJB (dnes Dorkas) v Olomouci. Teologická studia dokončil v roce 2000 na Mezinárodním baptistickém teologickém semináři v Praze. Působil jako misijní pracovník v Mikulově a poté jako kazatel v Lovosicích a Žatci. Od roku 2017 je kazatelem sboru BJB v Liberci. Je ženatý a s manželkou Kateřinou má děti Viléma, Robina, Kryštofa, Marii Annu a Jana.

Když se vrátím k nedávné hře mládeže, došlo tam k takovému nedorozumění se slovem spása, spasení. Zatímco pastýř Šimon zprávu o spasení přirozeně vítá a má z ní radost, Bulík, který ve hře zastupuje pokušitele Belzebula, vznese směrem k Adamovi otázku: „Potřebujete vy lidi nějaký spasení?“ Adam slovo spasení tak úplně nepochopil. Jeho replika nás vede na Dlouhý vrch, na v podstatě holou louku kde je tráva úplně „spasená“. Adam pak nad tím výjevem oduší: „Vod tý doby si myslím, že spasení nemusí bejt vždycky jen pozitivní záležitost.“ Nepochopení významu slova spasení nám na Adámkovi připadá docela roztomilé a odpustili bychom mu to. Ovšem Izajáš začíná proroctví mnohem závažnějším tónem. Káže, zvěstuje svým soukmenovcům, zvěstuje lidu Božímu: „*Vůl zná svého hospodáře, osel zná svého Pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý!*“ (Iz 1,3).

Prorok pokračuje: „*Ach pronárode hříšný, lidé obtížení vinou, potomstvo zlovolníků, synové šířící zkázu! Opustili Hospodina, Svátého,*

Boha Izraele, zneozázili, odcizili se mu“ (Iz 1,4). Když se Izajáš ptá „kdo uvěří naší zprávě?“ (Iz 53,1), ptá se, *kdo uvěří, že Hospodin je spása? Když to rozšíříme, kdo se bude celým srdcem ptát po Hospodinu, Bohu živém? Kdo se bude ve svém životě dotazovat na jeho vůli? Tedy kdo v něm rozpozná toho, kdo jej může vést a vysvobodit z jeho hříchů? Kdo jej bude milovat celou svou duší a celým svým srdcem, celou svou myslí?* – To není jen jedno z Božích přikázání. V tom je smysl Božího zákona. Smyslem zákona nebylo naložit na člověka co nejvíc pravidel, sevřít jej do ustanovení a předpisů. Ve 29. kapitole Izajáše čteme tento závěr: „*Lid mě ctí soými rty, ale srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem*“ (Iz 29,13). Zákon byl vychovatelem „*paidagogos*“, měl vést člověka blíž k Bohu. Izajáš místo toho vidí nemocný národ, nemocnou společnost, nemocná srdce lidí, srdce obtížené vinou a hříchem. Žádný náboženský systém nemůže člověka zprostit jeho vin a hříchů a jejich důsledků. Došlo k zásadnímu

nepochopení. Naše zpráva tímto začíná: Bůh učinil vše pro svůj lid, zastal se jej, vyvedl jej z Egypta, provedl jej nepřátelským územím a uvedl do zaslíbené země. Není to však také podobenství současnosti? Lidských životů, ale i celé společnosti, že na Boží spásu pohlíží s nechápavostí?

Už raná církev, pisatelé Nového zákona, vidí, že jsou přímými svědky tohoto odcizení ve vlastním národě. A evangelista Jan napíše v úvodu svého svědectví: „Do svého vlastního přišel, ale jeho vlastní jej nepřijali“ (J 1,11). Vztahuje na Ježíše Krista i to Izajášovo proctví, které se zcela splnilo, a sice že Boží Syn nebyl rozpoznán jako ztělesnění spásy. Nebyl rozpoznán jako ten, kdo záchranu přináší a také zajišťuje. Apoštolové Petr a Jan poté, co byl u chrámových dveří uzdraven chromý člověk, říkají shromážděným lidem právě toto: „Muži Izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí? Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit. Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vy-

prosili jste si propuštění vraha. Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. Víím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti stejně jako vaši vůdcové. Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy“ (Sk 3,12–15 a 17–19). A dále před židovskou radou, synedriem, odvážně ukazují vzdělaným rabinům: „Především pro vás povolal svého služebníka a poslal ho k vám, aby vám přinesl požehnání a odvrátil každého od jeho hříchů“ (Sk 3,26).

Zde vidím návaznost na 53. kapitolu Izajáše. Zvěst o spáse byla stejně jako tehdy pro mnohé nepřijatelná. Boží služebník – tak je v Izajáši představen – Vykupitel – bude trpět. Tak si „zbožní“ Židé Spasitele nepředstavovali. I učedníci, apoštolové, a po nich další směli uvidět v Ježíši Mesiáše až posléze. Nejprve také nerozuměli. Zvláště když Ježíš mluví o blížícím se utrpení a připravuje je na to, že to je cesta, jíž otevře průchod Božímu požehnání pro svět; nejen pro Izraelity, ale vlastně pro každého. Nerozuměli, proč musí trpět.

Zcela nové světlo a nové chápání Boží spásy je nám zvěstováno apoštolem Pavlem v epiš-

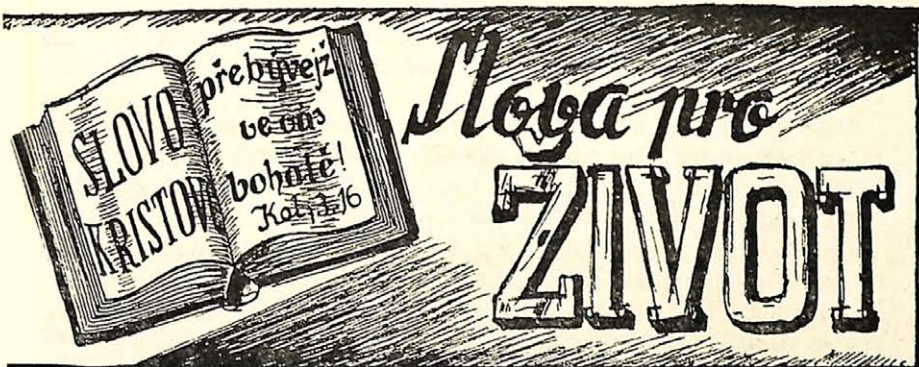
tole Římanům 10,12: „*Ale už není Žid nebo Pohan.*“ To je výrok, který ukazuje na změnu v dosavadním chápání Božích záměrů. Ty mají dosah do doslova všech rohů, koutů světa, všude bude jednou kázáno evangelium, všude ta dávná otázka Izajášova nalezne uplatnění. *Kdo uvěří naší zprávě, že Bůh ve svém Synu, kterého si jako svého trpícího služebníka poslal na svět, je skutečnou Záchranou? Kdo uvěří?* Nebo jinak. Je to volání, je to tázání, které přesahuje svým významem místní, národní zájmy. Volá i ty, kdo jsou krajně nepravděpodobnými vyznavači jediného Boha. Boží milost se nezastavuje před bariérami, které mezi lidské vztahy umístili lidé, třeba z důvodů náboženských. Kristus smířuje všechny. Ten, který pro možnost smíření, širokého odpuštění, umíral.

Izajáš si uvědomuje, že zpráva o pohrdaném Hospodinově služebníku, o jeho údělu i díle, je pro mnohé překvapivá a nepochopitelná. Nesetkává se s vírou. Vždyť Hospodinův služebník se objeví v nečekané podobě a tam, kde se z lidského pohledu nedá čekat už vůbec nic. Izajáš užije příklad vyprahlé země, kde není naděje, že by cokoliv rostlo. Kde není vláha, tam vše žizní, tam se nikdo neusadí, tam všechno hyne. Jestliže z vyprahlé země přeci jen vyrůstá proutek, oddenek, je to zázrak. Tak je procky označen průlom nového věku. Ovšem po tomto slabém, útlém, neduživém proutku se nedychtí. Není na něm nic žádoucího. Nemá důstojnost, nemá vzhled. Naopak lidé žádají, přímo dychtí po něčem, někom jiném. Ve 44. kapitole Izajáše slyšíme, že se lidé orientovali na uctívání stvoření místo Stvořitele. Slovo dychtít je použito právě pro ty, kdo spoléhají na pověry, všelijaké bůžky, těm podstrojí. Vyrábějí si nejrůznější modly, zaplňují prázdno, které prožívá každý, kdo se Bohu vzdálil. S tím je

spojeno i to, že se lidé odcizili lidem, sobě navzájem. Přestávají si rozumět. Každý si vybírá svou představu o životě, která je však přeludem. Pouhé nic, kterému se však vše obětuje.

Izajáš naproti tomu hovoří o někom, kdo nemá vnější krásu, není navenek pozlacen, jak to dnes žel nepřipadně vidíme i v křesťanství. *Spasitel je jako nemocný člověk*, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Na takové věci se člověk nechce dívat, ale Izajáš nás k tomu pohledu přeci jen vyzve. Tak vypadal Ježíš v hodině svého utrpení, nežádoucí, nevážený. Ježíš na kříži, lapající po dechu. Jenže, on tak rozepjal svou náruč nad světem. On umírá, abychom my mohli žít. On se dává, aby nám ukázal na Boží otcovskou lásku. On jde cestou utrpení, aby nás vysvobodil z vlastní pýchy a víry v sebe sama. On nám lidem přináší uzdravení. Církevní otcové tak uvažovali, že On, Boží léčitel, vstupuje do nakaženého organismu, jímž je tento svět. On soustředí působení nemoci na sebe a v sobě ji přemáhá a ničí, čímž od ní osvobozuje celý organismus. Jedna píseň je mnohem skromnější ve vyjádření, jak probíhá uzdravující proces. Zpívá se v ní: „*Já nevím, proč mne hříšného Pán v světě vyhledal, jak k sobě si mne povolal a spásnou víru dal, já nevím, jak Duch vlnil lid, jak hříchy zjevuje, jak víra v obět Kristovu nám pokoj daruje. Ale vím, komu jsem uvěřil, a on je mocen i zachovati, to co jsem já u něho složil až do onoho dne.*“ Víím, komu jsem uvěřil. K tomu se přidávám. To vyznávám. Protože víím, co tento Trpící služebník učinil v mém životě. Víím, že jeho lék milosti a lásky uzdravuje i mne. Amen.

● Radek Pospíšil

Blázen pro Krista

»Zdá-li se komu z vás, že je moudrý na tomto světě, budiž bláznem, aby byl učiněn moudrým.« Těmito slovy apoštol Pavel vyložil svým přátelům v Korintě podstatu skutečné moudrosti. Mohli bychom jeho myšlenku po našem vyjádřit takto: Aby se stal člověk bláznem pro Krista, musí se vzdát všech výhod a všeho pohodlí tohoto světa a strávit život ve službě bližních. Albert Schweitzer byl takovým bláznem téměř 40 let.

Jeho »bláznovství« začalo takto: Stál jednou na colmarském náměstí před sochou nahého negra. Pomník byl postaven admirálu Bruatovi a německé koloniální moci, a shrbená, ponížená postava černochova symbolisovala nelidský poměr člověka k člověku. »Je to pravda«, uvažoval Schweitzer, »že vykořisťujeme tyto černé ubožáky a nestaráme se o ně, jak žijí, ba ani jim nepošleme lékaře a léky?«

Myšlenka na černocho nedala Schweitzerovi pokoje ani když byl na cestě k domovu, do Strasburku. Odháněl ji od sebe. »Proč bych se měl starat o takové věci? Nejsem přece misionářem, jsem universitním profesorem.« A mohl k tomu dodat, že ve 30 letech byl slavným člověkem: věhlasným theologem, koncertním varhaníkem, který byl rád slyšen posluchačstvem celé Evropy, a mimo to napsal vynikající spis o Bachovi.

Rízením Božím se stalo, že krátce po své zkušenosti v Colmaru četl v misijním časopise zprávu o Kongu. Četl tato slova: »Zatím co těmto domorodcům přinášíme náboženství, oni trpí a umírají před naším zrakem zachvácení nemocemi, které my misionáři neumíme léčit.« Tehdy Schweitzer pocítil trpké výčitky svědomí za bělochy, kteří bezohledně využívají lidí jiné pleti. »Prokazujeme-li jim laskavost, není to dobročinnost«, napsal později, »ale vykupujeme se jí.«

U s n e s e n í .

Okresní soud v Rychnově n., odd. IV., u s n e s l se dne 10. listopadu 1949 po slyšení okresního prokurátora vevřejném sezení takto:

Dle § 489 tr.ř. potvrzuje se d zabavení periodického tiskopisu „ Slovo pro život“, jelikož obsahuje článek „ Svět za sto let“ zakládající svým obsahem přečin dle § 32 odst. 2 zák. č. 231/48 Sb.

D ů v o d y :

Krajské velitelství národní bezpečnosti v Praze zabavilo dne 17.10.1949 celý náklad periodického tiskopisu „ Slovo pro život“ č. 100 roč. II. rok 1949, jehož vydavatelem jest Ústředí Bratrské jednoty Baptistů-Chlečického v Praze XII. Stalinova čp. 68 a tiskařem Josef Štastný, Týniště n/Orl. a vedoucím a odpovědným C. Burkert, Praha XII. Šumavská 4 pro článek „ Svět za sto let“.

Okresní prokurátor navrhl potvrzení zabavení.

Soud zjistil přečtením článku, že zakl. 14 skutkovou podstatu přečinu dle § 32 odst. 2 zák. č. 231/48 Sb., a proto zabavení dle § 489 tr.ř. potvrzuje se.

Okresní soud v Rychnově n./Kn.,
odd. IV., dne 10. listopadu 1949.

JUDr. Jan Rejl,
Za správnost vyhotovení
řídící soudce:

Baptisté obnovili další své periodikum v Čechách až po druhé světové válce. V roce 1948 uplynulo téměř 14 let od doby, co zanikl z finančních důvodů časopis *Chelčický*. Na začátku roku 1948, tedy těsně před komunistickým převratem, měl kazatel pražského vinohradského sboru Cyril Burget odvahu začít vydávat nový baptistický časopis. Časopis nesl název *Slova pro život* a vycházel jednou za měsíc pod vydavatelstvím ústředí BJB-Chelčického. Přinášel slova povzbuzení v nelehké době nesvobody, do které byla česká společnost vržena. Časopis obsahoval vedle zpráv z baptistických sborů u nás i v zahraničí, biblické úvahy, krátká zamyšlení i trefné příběhy, postihující tehdejší dobu. Přispívali do něj především tehdejší kazatelé a členové sborů BJB, jako byli Cyril Burget, Josef Dvořák, Dr. Jindřich Procházka a mnozí další. Hned v prvním čísle prvního ročníku se kazatel Burget neohroženě pustil také do kritiky tehdejších neklidných společenských

poměrů (viz článek „Slycháme“). Musel počítat s tím, že časopis bude mít u komunistických úřadů problémy, a také měl. Kazateli Burgetovi byla čísla zabavována a konfiskována z důvodu, že časopis ohrožuje „veřejný klid a pořádek“. Později, když byl Cyril Burget v roce 1952–54 vězněn, byl časopis *Slova pro život* předkládán jako důkazní materiál, který měl kazatele Burgeta údajně usvědčovat „z nepřátelské výchovy členstva po linii ideologické, pomoci náboženských časopisů.“ Časopis vycházel pravidelně každý měsíc až do konce roku 1950. I přes konfiskace některých čísel se všechny tři svazky časopisu dochovaly kompletní. Jsou tak svědectvím nejen o náboženských a společenských poměrech konce 40. let uplynulého století, ale také svědčí o síle psaného slova přispěvatelů z řad baptistů v nelehké době začínající komunistické diktatury.

● *Lydie Kucoová*

Slycháme

pohružky politických tribunů, že požádají »ULICI«, aby promluvila k věci, o kterou se nemohou dohodnout zástupcové lidského společenství. Toto nutí k přemýšlení, zda »ulice« je opravdu hlasem Božím a suverenním rozhodčím společenských problémů. Zkušenosti ukazují, že volání lidu je jako šumot větví v lese, když jsou zmitány větrem. Naklánějí se tam, kam vane vítr a tam také letí jejich šumot. Nic mne nezarmucuje více než to, že člověk stvořený k obrazu Božímu, místo aby byl ctnostný, svobodný a moudrý, stává se mrtvou hmotou, nebo nebezpečnou zbraní v rukou rozsévačů rozkolů. Dav bez vlastní vůle, bez vlastní svobody, bez poznání světla, bez poznání pravdy Boží, nemůže být rozhodčím činitelem o zásadách života protože dnes je naladěn volati »Hosana«, zítra pak »Ukřižuj« ...

Ústřední národní výbor hl.m. Prahy -
Ředitelství národní bezpečnosti v Praze.

P r o t o k o l

sepsaný dne 29.6. 1949 o 12 hod. 35 min. poledne v ~~xxxxxxxxxxxx~~
expedici - ~~xxxxxxxx~~ periodického tiskopisu "Slova pro život"
v Praze XII., Šumavská č.4/1082.

Předmětem

jest ~~xxxxxxxx~~ - zajištění čísla ~~xxx~~ -periodického tiskopisu
"Slova pro život" dvojčíslu 6-7 roč.II.-1949

Po předložení připojeného rozkazu bylo panu **Cyrilu Burgetovi,**
kázateli, oznámeno, že výšeuvedený
UNV.-kraj.velit.

tiskopis jest ~~xxxxxxxx~~ -zajistiti dle rozhodnutí ~~ředitelství~~ národní
bezpečnosti v Praze - ~~xx~~ č.j. 170.028 /49
~~xxxxxxxx~~

Jmenovaný byv vyzván k udání pravdy a k vydání všech v ~~tiskárně~~
v expedici - ~~xxxxxxxx~~ se nacházejících výtisků, vyjádřil se takto:
náklad činí 1.150 výtisků
tisknuto bylo 1.150 " "
expedováno bylo 1.125 " "

v ~~xxxxxxxx~~ - expedici ~~xxxxxxxx~~ se nachází ... 25 výtisků, které
byly ~~xxxxxxxx~~ zajištěny. Asi 500 kusů bylo expedováno na adresy různý
~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ ných soukromníků v Čechách a na Moravě. Ostatní
výtisky byly expedovány na adresy Sborů Jedno-
ty baptistů v Čechách a na Moravě. Výtisky byly
Převzeti 25 výtisků se potvrzuje. dány dány na poštu /expedová-
ny/dne 28.června 1949 v do-
poledních hodinách /pošt.úř.
Praha 12/Současné byl odeslá
Po přečtení schváleno. na adr.RNB.povinný výtisk

Handwritten signature
S. ...

Handwritten signature: C. Burget

Exp. I.V y h l á š k a.

V roce 1949 byl vydán nákladem *Bratřičů - Chelcovského*
Historie Bralské jednoty
 periodický tiskopis *Slova mo řívat' č. 6-7, roč. II.*
 tištěný v knihtiskárně *Josef Šlachný, Týnská 5/101.*

Ježto zmíněný tiskopis ohrožuje veřejný klid a pořádek, zakazuje Krajské velitelství národní bezpečnosti, v Praze podle ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona ze dne 10. července 1933 č. 126 Sb. ve znění § 1 vládn. nař. z 10. března 1939 č. 34 Sb. II v obvodu Velké Prahy i pražského kraje jeho kolportáž a dle ustanovení čl. 3 odst. 1 zákona ze dne 14. července 1927 č. 125 Sb. jakékoliv jeho rozšiřování, tedy i prodej.

Současně Krajské velitelství národní bezpečnosti v Praze tento tiskopis, podle čl. 10 odst. 3, zákona ze dne 14. července 1927 č. 125 Sb. příp. dle § 18 odst. 4 zákona ze dne 10. července 1933 č. 126 Sb. zabavuje a prohlašuje veškeré jeho výtisky za propadlé.

Tento zákaz i zabavení nabývají účinnosti dnem vyhlášení.

Exp. II. *vymaz na námitku*

Pan P. T.

Historie Bralské jednoty, Bratřičů - Chelcovského
Praha XII, Skalnínova 68.

V roce 1949 vydali jste vlastním nákladem ~~periodický~~
 tiskopis *Slova mo řívat' č. 6-7, roč. II.*
 tištěný v knihtiskárně *Josef Šlachný, Týnská 5/101.*

Ježto zmíněný tiskopis *s články na str. 101-102*
Staroměstské oměči dušiči" nřijm rozjetim

ohrožuje ~~lidově demokratické zřízení~~, veřejný klid a pořádek, zakázalo Krajské velitelství národní bezpečnosti v Praze podle ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona ze dne 10. července 1933 č. 126 Sb. ve znění § 1 vládn. nař. ze dne 10. března 1939 č. 34 Sb. II v obvodu Velké Prahy i pražského kraje jeho kolportáž a dle ustanovení čl. 3 odst. 1 zákona ze dne 14. července 1927 č. 125 Sb. jakékoliv jeho rozšiřování - tedy i prodej.

Současně krajské velitelství národní bezpečnosti v Praze tento tiskopis, podle čl. 10 odst. 3 zákona ze dne 14. července 1927 č. 125 Sb., příp. dle § 18 odst. 4 zák. ze dne 10. července 1933 č. 126 Sb. zabavilo a prohlásilo veškeré jeho výtisky za propadlé.

Zákaz i zabavení bylo uvedeno ve veřejnou známost vyhláškou.

O tom Vás jako nakladatele uvědomuji s podotknutím, že zákaz i zabavení nabyly účinnosti dnem vyhlášení.

Zároveň Vás upozorňuji, že neobhájení zákazu rozšiřování /prodeje/ tohoto tiskopisu jest trestné podle ustanovení čl. 3. odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. tresty na penězích do 5.000 Kčs nebo na svobodě do 14 dnů.

Z tohoto výměru můžete se odvolati k ministerstvu vnitra v Praze podáním účinným u zdejšího úřadu ve lhůtě 15 dnů následujících po dni doručení.

Případně, podanému odvolání odnímá se však podle ustanovení § 77 odst. 2 vlád. nař. ze dne 13. ledna 1928 č. 8 Sb. odkladný účinek s ohledem na naléhavý veřejný zájem, který by byl kolportáží a rozšiřováním uvedeného tiskopisu ohrožen.

Proti rozhodnutí, jímž se vylučuje odkladný účinek odvolání, není podle ustanovení § 77 odst. 4 cit. vlád. nař. odvolání přípustno.

Exp. III. Na opis exp. II

Ministerstvo vnitra-odbor BA
k rukám vrch. taj. Čulíka

P r a h a :

opiš zpředu.

Přílohy : 1. vyhláška

K tamnímu telefonickému pokynu ze dne 29. 6. 1949 předkládám na vědomí s tím, že zabavení uvedeného tiskopisu bylo již provedeno po celé Československé republice.

Exp. IV

Hospodářskému oddělení KVNB Praha

P r a h a :

opiš zpředu

Přílohy : 1. vyhláška

Připojená vyhláška budiž vyvěšena na úřední tabuli u v n i t v budově. Po sejmutí s označením data vyvěšení a sejmutí budiž vrácena odd. V/1 KVNB Praha.

Krajský velitel NB:
plk. Jahelka

5.
J. J.

Před vánoci loňského roku si k sobě Bůh povolal svého služebníka, kazatele Františka Hruza, který v minulosti působil na několika baptistických sborech, naposledy v Teplicích.

Kazatel František Hruza se narodil 14. 11. 1934 jako třetí dítě ze šesti v rodině Adolfa a Ester Hruzových, v obci Svatá Helena v rumunském Banátu. V dětství vychodil čtyři třídy obecné školy. Již jako malý kluk měl povinnosti v hospodářství, pásal dobytek a se svým bratrem Karlem nosil vodu z nedalekého pramene. Ve své knize *Ze Svaté Heleny do Čech* popisuje, jak po 2. světové válce přijížděly do českých vesnic v Banátu delegace, které zvaly k návratu do Čech. V té době byla Svatá Helena přelidněná, málo pozemků k obživě a hrozila též regrese kvůli blízkým příbuzenským svazkům.

František Hruza se rozhodl odejít do Čech ve 14 letech spolu se svou starší sestrou Barborou. Jejich rodiče je měli následovat. Ovšem po roce 1949 se již žádný další transport ne-

konal a jejich rodiče tak zůstali v Rumunsku, i když později mohli Československo navštěvovat. Po příchodu do Čech se František se svou sestrou usadili nejprve v Chebu. Tam také přijal Krista a byl kazatelem Ludvíkem Burešem v Chebu pokřtěn. V Karlových Varech se vyučil pánským krejčím a později se usadil v Lovosicích, kde se oženil s volyňskou Češkou, Františkou Šedivcovou. V té době si také doplnil vzdělání (v Ústí nad Labem vystudoval základní devítiletou školu pro dospělé) a rozvíjel své záliby v hudbě (naučil se hrát na klavír i na klarinet).

V Lovosicích se aktivně zapojil do práce místního baptistického sboru, kde příležitostně kázal, zpíval v pěveckém sboru, vydával časopis a také se věnoval mládeži. V letech 1971–1973 vystudoval dálkový teologický seminář BJB, ale na svůj první sbor jako kazatel nastoupil až v roce 1980. Stalo se tak po těžkém zranění a následném uzdravení manželky, což František Hruza přijal jako Boží ponouknutí ke kazatelské službě na plný úvazek. Jeho prvním kazatelským místem byl sbor v Chebu, kde působil až do roku 1988, poté do roku 1995 byl kazatelem v Žatci a v důchodu pak ještě sloužil ve sboru v Teplicích. František Hruza se také zabýval drobnou literární činností, v mládí vydával zpravodaj lovosického sboru, po roce 1989 příležitostně přispíval do místních lovosických novin a napsal čtyři knihy *Domov v cizině*, *Docela obyčejný zázrak*, *Ze Svaté Heleny do Čech* a *Kazatelské postřehy*, z nichž poslední teprve čeká na své vydání.

Níže zahrnujeme několik vzpomínek na milého bratra kazatele Františka Hružu, především od jeho manželky Františky Hruzové a jedné z jeho unuček.

Moje vzpomínky na Františka

Jak do pár slov popsat něčí život? Ani sto stránek by mi nestačilo na to, abych vám předala to, kým byl můj milý Fanda. Pokud bych měla jedním slovem vyjádřit, jaký prožil život, pak bych použila slovo „pestrý“. František byl vzácný Boží muž a vlastnosti, kterými ho Bůh obdařil, činily jeho život zajímavý a smysluplný. Byl to člověk věrný, spolehlivý, starostlivý, vždy předchvilný. Žádné dítě v jeho blízkosti mu neušlo pozornosti. A snad ani jedna babička, kterou kdy měl ve sboru, by nemohla říci, že jí s něčím nepomohl. Byl to obětavý člověk, u kterého bylo na první pohled znát, že vše, co dělá, nedělá lidem, ale Bohu.

Můj drahý Fanda byl velmi pracovitý, možná až příliš. Kamkoliv se doma podívám, vidím dílo jeho rukou. Každou volnou chvíli využíval k sepisování svých myšlenek a vzpomínek. Rád se učil novým věcem. Například ve svých 27 letech se teprve začal učit na piano. A ani ve stáří nechtěl zůstat pozadu. Mohu s jistotou říct, že hned po Pánu Ježíši jsem pro Fandu byla tou nejdůležitější osobou. Kdyby mohl, tak

by pro mě dýchal. Stejnou lásku choval k naší vlasti. Miloval Prahu, neboť na každém kroku viděl kousek historie našeho národa. Další jeho vášní byl zpěv. Chvála našemu Pánu Ježíši Kristu z Fandových úst zněla každý den.

Pro svou píli a milý úsměv byl oblíbený nejen u svých bratrů a sester v Kristu, ale také u nevěřících lidí. Ve své kazatelské službě přiváděl lidi k Pánu Ježíši a nikdy se nestyděl za evangelium. Byl to křesťan, který svou víru dokázal dostat do praktického života. Přestože jeho život nebyl vždy procházkou růžovou zahradou, vždy se díval s důvěrou na Pána Ježíše, který mu nikdy neodepřel svou záchranou ruku. Svůj život vydal Pánu Ježíši a nikdy toho nelitoval. Věřím, že až do poslední chvíle svého života doufal v Boží milost a cítil lásku Pána Ježíše. Jsem Bohu nesmírně vděčná, že jsem s Fandou mohla strávit jeho poslední chvíle života a že jsem ho mohla s pokojem v srdci předat do rukou Pána Ježíše.

● **Františka Hruzová**
manželka

Vzpomínky na dědečka Františka Hružu

V září to bylo 59 let, kdy dědeček s babičkou vstoupili do manželství v „Mírovém kostele“ v Lovosicích. Proto bylo také jejich velikým přáním, aby se na tomto místě mohli spolu rozloučit. Prožili spolu krásné i těžké chvíle, Bůh

je požehnal dvěma dětmi, nespočet vnoučaty a jedním pravnoučkem. Ve službě druhým společně předávali požehnání dál a to nejen slovy, ale především činy. Kolika lidem dědeček pomáhal a kolik lidí vyslechl v jejich trápeních. Byl velikým vlastencem, a ač se narodil v daleké cizině a do Čech přišel až ve svých

čtrnácti letech, pro Čechy žil a za český lid dýchal a modlil se až do konce.

Ale znám dědečka a jsem si naprosto jistá, že by nechtěl, abychom byli smutní. On byl veselý člověk a měl rád humor. A proto mi dovolu- te sdílet pár vzpomínek z pozice vnučky, která svého dědečka nesmírně milovala a obdivovala. Společně s mými sourozenci vzpomínáme, jak k nám do Plzně jezdil pomáhat na stavbu. Přivezl si vždycky svůj kufřík a v něm měl brýle, Bibli, zednickou lžici a pomeranče pro nás děti.

Miloval děti a děti milovali jeho. Kamkoliv přišel, hned si získal srdéčka těch nejmenších. Scénář byl skoro vždycky stejný. Nejprve nás děti unavil svým vojenským cvičením typu „K zemi! – Vztyk!“ a učil nás salutovat, a potom nám vyprávěl pohádky o zvířátkách. Převážně jeho příběhy o Vlkovi a medvědovi jsme nadevše milovali. Když mi bylo patnáct, dědeček rozhodl, že je čas naučit se řídit auto. Ač on sám nebyl žádným extra řidičem, odvaha mu rozhodně nechyběla. Brával mě na asfaltku vedoucí podél hřbitova a trpělivě mě učil na své bílé Felicii.

Nebo taky všechny drobné, které mu vrátili v obchodě, dával do kapsy svého kabátu. Cinkal na dálku. Ale často, když si vzpomněl, že nemáme dost vitamínů, nechal nám nastavit dlaně, sáhl do kapsy a vyndal hrst drobných se slovy „běž si koupit nějaký banány“. Dal nám toho vždycky mnohem víc, takže i na žvýkačky a jiné laskominy zbylo. Miloval tento kraj. Společně jsme chodívali na dlouhé procházky na Lovoš a Kybičku. Dost často o tom také psal krátké články do novin. Nebál se vyjádřit svůj názor i v době těžce komunistické, odvaha mu rozhodně nechyběla.

Víte, byl to chlap s pěti **CH** – měl:

- 1) veliké **CH**arisma
 - 2) a ještě větší **CH**arakter
 - 3) **CH**rabrost rytíře
 - 4) **CH**ování hodno gentlemana.
- Ale především měl
- 5) **CH**ápavé srdce plné lásky a pochopení.

Děkuji Bohu, že mi dovolil prožít mnoho krásných chvil s člověkem, který o lásce jen nekázal, ale který láskou žil.

● **Kamila**
onučka

O povolání do kazatelské služby

Krátce po mém příchodu domů mi jednou Fanda řekl: „Fanuš, dal jsem Bohu slib, že když se uzdravíš, půjdu do služby kazatele“.

Ani jsem nijak proti tomuto jeho rozhodnutí neprotestovala. „Sliby Bohu se musí plnit. Když ses takto rozhodl, já ti v tom bránit nebudu,“ v klidu mu na to odpovídám, aniž si ještě dovedu představit, jaké to bude mít důsledky.

Nikdy jsem mu nebránila, když si po večerech doplňoval vzdělání a později dálkově studoval teologický seminář. Nebránila jsem mu ani v jiných sborových aktivitách. Snad pouze jednou jsem mu domlouvala, když začal v roce 1969 vydávat Sborový zpravodaj. Měla jsem obavy o něho i o naši rodinu. Později toho stejně musel nechat, když se politická situace zhoršila a nátlak totality se přiostrčil.

V roce 1980 po prázdninách opouští manžel svoje civilní zaměstnání a nastupuje jako

kazatel do sboru Bratrské jednoty baptistů v Chebu. S touto změnou nastalo mnoho nečekaných rodinných problémů. Funkce kazatele z povolání nebyla jistá. Nastupoval na místo, kde byl kazateli odebrán státní souhlas. Peněz nebylo také nazbyt. Rodinný rozpočet se nám snížil pomalu na polovinu. Fanda jako by vzal doslova a do písmene slova Bible z Matoušova evangelia 19,29:

A každý, kdož by opustil domy, neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží.

Přiznám se, že děti chápaly jeho rozhodnutí lépe než já. Musela jsem se doslova probíjovat do této nové situace v naší rodině. Ni-

kdy jsem ani nepomyslela, že budu manželkou kazatele.

Dnes, když vzpomínám na tyto změny v naší rodině, je tomu již dvanáct let, co jsme kazatelskou rodinou. Měla jsem možnost poznat mnoho lidí a jejich problémy, ale i krásných a požehnaných okamžiků s těmi, kteří přijali vírou Pána Ježíše za Spasitele. Mnohá krásná přátelství trvají dodnes. S odstupem času dnes mohu potvrdit, že ten, kdo se Bohu cele vydá do služby, nemá v ničem nedostatek. Tak jsme to prožívali a dodnes prožíváme i my.

- *Vzpomínka **Františky Hruzové** z knihy **Docela obyčejný zázrak** (1993)*

ROZHOVOR → Vzpomínky Barbory Jelínkové na bratra Františka Hruzu

*Sestra Barbora Jelínková (*1930) z 1. sboru BJB v Chebu je starší sestrou bratra kazatele Františka Hruzy, kterého si Pán odvolal na věčnost. Na svého mladšího bratra vzpomíná s láskou. O své osobní vzpomínky na něj se s radostí a vděčností sdílela v rozhovoru pro Zpravodaj baptistických sborů.*

Jaké máte na Františka vzpomínky?

Abych začala od začátku, jak se František narodil a co maminka o něm mínila. Byla jsem nejstarší a měla jsem mladšího bratra Karla, když se František narodil. A maminka ho držela takhle v náručí a říkala: „Dítě, já ti nemám už co dát.“ Protože jsme měli málo polí, které mnoho nerodily, a maminka se bála, co bude s Františkem, až vyroste. Jeden syn, Karel, by se na tom našem statečku ještě uživil.

Ale pro dva syny bylo polí málo. Takže se maminka trápila, lamentovala a takhle se modlila, a říkala: „Já ti ho, Bože, předávám a chci, aby byl tvůj služebník.“

Tuto příhodu, jaké bylo její mínění, když se František narodil, jsem se dozvěděla až nedávno, a myslím, že to maminka ani Františkovi neřekla, protože nechtěla, aby nás děti takové starosti o živobytí trápily. Svěřila se s tím jen své sestře a tak to vím, od její vnučky.

Takže František vyrůstal v zemědělském hospodářství?

Můj bratr František vyrůstal na vesnici na Svaté Heleně v Rumunsku. Už jako malý kluk musel pracovat, byl pasáčkem, pásal ovce a jehňata. Práce ho vedla k odpovědnosti, měl velkou starost o svěřené ovečky a velmi s nimi cítil. Věděl, co potřebují a pečoval o ně, aby jim nic nechybělo.

Pamatuji si na něho jednu takovou smutnou vzpomínku. Od malička toužil být krejčím, ale v Rumunsku ho do učení nevzali, že mají přednost Rumuni. To bylo pro Františka veliké zklamání. Ale Pán Bůh mu jeho veliké přání splnil a František se nakonec krejčím vyučil, ale to už bylo tady v Čechách.

Jak jste se dostali ze Svaté Heleny do Československa?

Františkovi bylo bez třech měsíců 15 let, když jsme se spolu, sami bez rodičů, vydali v roce 1948 posledním, třetím transportem krajanů, do Československa, do vlasti našich předků.

Náš otec se nejprve rozhodl, že půjdeme do Čech všichni, celá rodina. Měl už z úřadů papíry, jen je vyplnit, a že pojedeme. Ale maminka byla někde ve vsi a nějaké babičky říkaly, jak je to tady v Čechách špatné, že je tady

všechno na lístky, potraviny i šaty, a že Němci přepadávají na vesnicích lidi, a tak vystrašily maminku, že nechtěla do Čech jít.

Byla jsem v rozpacích, protože jsme chtěli s Františkem do Čech odjet. A maminka mi řekla: „Dělej si, jak chceš. Máš už osmnáct let, jsi na vdávání. Tady tě čeká jen jedno, sloužit v rumunské rodině jako služka. Anebo můžeš jet do Čech.“ Mně se ta služba u rumunských pánů moc nezamlouvala, chtěla jsem být svobodnější, tak jsem se rozhodla, že do Čech pojedeme s Františkem. Měla jsem Františka na starosti a tři roky jsem se o něj starala jako matka, a to i v době, když jsem byla už vdaná. Měli jsme spolu krásný vztah a František se ke mně celý život rád vracel. A také mého muže měl moc rád.

A tak jste spolu bydleli v Chebu?

Ano, tři roky. Ale potom, co se stalo. František šel po vyučení na vojnu a byl v Terezíně. A do shromáždění chodil do baptistického sboru v Lovosicích. A také do mládeže. Bratr Šedivec ho vždycky v neděli zval na oběd do své rodiny a tam se seznámil s budoucí manželkou Fanuš. Po svatbě se v Lovosicích usadil. Moc se mi po něm stýskalo, byli jsme na sebe zvyklí. Tak jsem ho oplakala. Ale před Františkem jsem nebrečela, aby mu to nebylo líto.

Co se stalo, že se František rozhodl stát se kazatelem?

Fanuš bylo 38 let, když se jí stala ta hrozná nehoda. Měla těžká zranění a byla ochrnutá od hlavy dolů. Víím, že mi František říkal, že dal slib Bohu, že když je to s Fanuš tak beznadějně, a že když Bůh udělá zázrak a když se Fanuš z toho stavu dostane, tak že František bude kazatelem do konce svého života.

A také byl. Ještě i v důchodu sloužil jako kazatel Božím Slovem. Dokud těžce ne onemocněl. Dal slib Bohu. To mi říkal mnohokrát. Pán Bůh opravdu udělal veliký zázrak, a když se Fanuš z toho těžkého stavu opravdu dostala, tak František nastoupil kazatelskou službu v našem sboru v Chebu.

Náš sbor byl tehdy bez kazatele, bratr kazatel Štěpán Křivánek byl zatčen, vyšetřován a ztratil státní souhlas ke službě. A tak František přišel sloužit k nám, na svůj první sbor. Měl čtyřicet let a musel se všechno učit od začátku. Tenkrát mu hodně pomáhal bratr Štěpán Křivánek, učil ho a vedl ve službě. František mu byl za to vděčný. V Chebu sloužil celých osm let. Pak dostal možnost sloužit ve sboru v Žatci. Tam byl blíže k domovu a ke své rodině. V Žatci sloužil také osm let. A pak ho Pán Bůh povolal ke službě v Teplicích, kde sloužil

i v důchodu a vlastně až do chvíle, dokud těžce ne onemocněl.

Jaký byl František jako kazatel?

František se stále usmíval a byl stále veselý. A když odcházel do kazatelské služby do Chebu, měli někteří obavy, aby svůj úsměv v Chebu neztratil. Ale nestalo se tak. František se pořád usmíval. Celý život až do své nemoci. Ale neměl to lehké. V Chebu byl sbor zvyklý na hutná kázání, která by posluchače nasýtila dosyta. A František teprve začínal. Ale byli jsme všichni rádi, že máme kazatele. A Františka měli tady v Chebu lidé rádi. A i teď na jeho pohřbu bylo tolik lidí, kteří mi podávali ruku, bratři i sestry, i lidé, kteří do shromáždění nechodí, přátelé. František byl mezi lidmi oblíbený, snažil se každému vyhovět, všechno chtěl řešit v pokoji, dávat lidi dohromady,

nerozdělovat je. Byl to takový smířčí člověk. Vždycky se najde nějaký kritik. Ale většinou byl oblíbený.

Jak prožíval František svoji kazatelskou službu?

Myslím, že byl šťastný. Nikdy si nestěžoval, nikdy nelitoval, že se rozhodl sloužit Pánu Bohu. Nikdy neřekl, to jsem neměl dělat. Byl ve službě spokojený. A bral všechny překážky, které byly, tak, jak přicházely. Neměl to lehké, ale svůj slib Bohu splnil. Byl pro mě povzbuzením. Nikdy mě nezarmoutil, neurazil, byl takový hodný, citlivý, zvláštní člověk.

Máte ještě nějakou osobní vzpomínku na Františka?

Rád se ke mně vracel. Skoro na každé svátky přijížděli s celou rodinou a trávili jsme spolu krásné chvíle. Hodně jsme se navštěvovali, dokud to bylo možné. Měli jsme dobrý vztah. My jsme se nikdy ani nepohádali. Nebo abychom si něco vyčítali. Já si na nic takového nevzpomínám. A to je dobře. Byli jsme tady v Čechách odloučení od rodičů, tak jsme jako sourozenci hodně drželi spolu. To se dnes mezi sourozenci už nevidí. Také jeho vnučky rády vzpomínají na svého dědečka Františka, jaký byl pro ně dědečkem. Měly ho moc rády. A vzpomínají, že vždycky, když jeli někam na výlet nebo šli na vycházku, tak dědeček František si nejdřív bral Bibli. A až potom si balil další věci, pro děti pomeranče, ovoce a svačinu, oblečení a ostatní. Ale první dával do tašky Bibli.

Co byste ráda vzkázala čtenářům Zpravodaje?

Chtěla bych jim říct, že Pán Bůh má s námi svůj plán. Nechce, abychom se zde zabydlovali. Někdy nerozumíme Božím cestám a třeba se

ani nedozvíme, proč se to všechno v našem životě děje. Ale nic se nestane bez Boží vůle. A Zpravodaj mám moc ráda. Ráda ho čtu a čtu všechno, co tam je napsané. Jsou tam krásné a dobré věci. Všechno se mi moc líbí. To tady nebyvalo, takový časopis. Teď jsem četla tu vánoční povídku o kaprovi. A říkala jsem si, já snad už nikdy nebudu jíst kapry. Co oni zkusí! To jsme ani nevěděli. Jak otevírají ty pusinky, co musí vytrpět. A říkala jsem si, že my lidé si kolikrát myslíme, že někomu uděláme dobře. Ale to naše milosrdenství jim může ublížit. Ani nevíme, jak můžou lidé kvůli nám trpět. A jak můžeme v naší horlivosti mnoho pokazit. Jenom Pán Bůh má milosrdenství, které neublíží, ale uzdravuje. A je pro všechny lidi. Proto dejme všechno do jeho rukou a nikomu neublížujeme.

● rozhovor zapsal Štěpán Křivánek

V souvislosti s OSN se často zmiňuje Voltairova věta o nepostradatelnosti Boha: „*Kdybychom neměli Spojené národy, museli bychom si je vymyslet.*“

Charta OSN byla podepsána v červnu 1945. Vstoupila v platnost v říjnu téhož roku a jejím cílem bylo po 2. světové válce napomáhat míru. S novým poválečným uspořádáním nastoupila nová doba poznamenaná zápolením politických systémů. Mezi někdejšími spojenci zuřila studená válka. Osamostatnily se bývalé kolonie severních a západních mocností, ačkoliv jejich plné sebeurčení se kvůli dědictví kolonizace a následné globalizaci teprve muselo plnohodnotně rozvinout. Tyto nové skutečnosti napětí nesnížily, naopak zvýšily. Mezinárodní orgány jako Organizace spojených národů se staly místem setkávání států a zainteresovaných stran, kteří chtějí pokojně spolupracovat na společných cílech nebo alespoň dosahovat kompromisů tam, kde společného základu nelze nalézt.

Spojené národy rovněž hrají životně důležitou roli v oblasti lidských práv. Půl roku po založení OSN zahájilo toto nové společenství práci na základním souboru článků definujících práva všech lidí. Pod předsednictvím Eleanory Rooseveltové, někdejší první dámy USA, shromáždila komise lidských práv od různých zainteresovaných subjektů včetně členských států a nevládních organizací dokumentaci, která měla OSN posloužit jako podklad pro její **Všeobecnou deklaraci lidských práv**. Přijetí této Všeobecné deklarace na třetí schůzi zasedání OSN v Paříži 10. prosince 1948 se stalo historickým předělem. Poprvé byla tato

Eleanora Rooseveltová se Všeobecnou deklarací lidských práv ve španělském jazyce (1949).

základní lidská práva uznána jako univerzální všeobecná práva, která se všechny členské státy OSN zavázaly chránit.

Nicméně je na místě se ptát: Co má OSN společného se mnou? Totiž na adresu obrovských rozpočtů, přebujelé byrokracie i sporných výsledků zní oprávněná kritika. Stále více je slyšet volání po reformě OSN a to nejen z řad fiskálních konzervativců. Tyto záležitosti jsou jistě důležité, avšak přesahují účel tohoto článku, ve kterém se chci zaměřit zejména na tyto dvě otázky: 1) Jaký dopad má Všeobecná deklarace lidských práv? 2) Máme se jako baptističtí křesťané zapojovat do obhajoby lidských práv?

Jaký dopad má Všeobecná deklarace lidských práv?

Všeobecná deklarace lidských práv nemůže nikomu sama o sobě zajistit rovné postavení. Jde však o standard, na němž se všechny státy dohodly jako na minimum, které náleží kaž-

dému člověku. Výmluvnou skutečností je, že deklarace lidských práv má v poslední době větší vliv než bezprostředně poté, co byla přijata. Teprve v roce 2006 byla ustavena **Rada OSN pro lidská práva**. Jedním ze způsobů, jakým Rada monitoruje dodržování lidských práv, je pomocí **Všeobecného pravidelného přezkumu**, kterým se na základě článků Všeobecné deklarace v každé zemi pravidelně hodnotí stav lidských práv.

Nedávno jsem se účastnil školení zástupců Střední Asie v otázce lidských práv. Konkrétně se jednalo o 18. článek deklarace lidských práv, kterým se zaručuje náboženská svoboda a svoboda vyznání každému člověku. Většina shromážděných křesťanů se teprve na tomto sejtití dozvěděla, že jim mezinárodní předpisy na základě Všeobecné deklarace lidských práv poskytují práva, která jejich vlastní země běžně porušují. Pro tuto skupinu věřících, z nichž někteří pro svou víru snášejí tyranské násilí a krutý útlak, znamenala deklarace lidských práv inspiraci a zdroj povzbuzení. Aby bylo zřejmé, každý z těchto křesťanů měl jasnou naději v tom, že jejich Pánem je Ježíš Kristus. Jejich zkušenosti s náboženským útlakem a vědomí, že deklarace lidských práv hovoří nejen do jejich situace, ale také pomocí monitorovacích mechanismů poskytuje nápravu, jim vlilo do srdce novou naději, že ve své situaci mohou dosáhnout zlepšení. Toto svědectví je pro nás připomínkou, že nás ještě čeká hodně práce. Do boje za lidská práva je zapojeno mnoho organizací, které můžeme podporovat a podílet se na tomto úsilí.

Odbor Světového svazu baptistů pro misii, evangelizaci a spravedlnost vypracoval seznam více než sedmiseti organizací zabývajících se

lidskými právy a spravedlností. Světový svaz baptistů také případ od případu sleduje kritické situace, ve kterých je někdo z naší globální rodiny baptistů kvůli své víře neprávem vězněn. Ve Spojených státech existuje Výbor pro mezinárodní náboženskou svobodu, který je nezávislou bipartijní komisí, jenž má za úkol sledovat dodržování svobody náboženství a svobody vyznání v mezinárodním měřítku. Výbor pak předkládá kongresu a prezidentovi doporučení týkající se politiky Spojených států.

To nás přivádí k naší druhé otázce: **Máme se jako baptističtí křesťané zapojovat do obhajoby lidských práv?**

Na výše zmíněné konferenci ve Střední Asii se také probírala otázka evangelizace. Zvláště „zdali je porušováním lidských práv, když kážeme proti určitým hříchům.“ Mohu vám potvrdit, že diskuse, která následovala, byla velmi vášnivá.

Sám se obhajoby lidských práv, konkrétně úsilí za svobodu náboženství a svobodu vyznání pro všechny, účastním, což jistě mou odpověď určitým způsobem ovlivňuje. Přesto jsem přesvědčen, že vůdčí role baptistů při obraně lidských práv má bohatý dějinný základ. Mezi případy, kdy baptisté pozvedli svůj hlas, patří například tyto:

- Thomas Helwys vydal v roce 1612 „Stručné prohlášení o tajemství bezpráví“ (A Short Declaration of the Mystery of Iniquity), v němž se zastal svobody svědomí pro každého.
- Tony Peck a Toivo Pilli v roce 2015 v Sofii připomněli evropským baptistům naše dědictví ohledně náboženské svobody, když vydvihli dílo Julia Köbnera, který napsal „my nejenže uchováme vydobytou náboženskou svobodu pro sebe. Požadujeme ji pro každou

Shane McNary

je spolu s manželkou Dianne misionářem baptistického svazu Cooperative Baptist Fellowship (člen BWA) v Prešově na Slovensku. Misijně působí zejména mezi romskou populací. Spolupracuje s misijní stanicí košického baptistického sboru v Prešově a také s BJB na Slovensku.

lidskou bytost, která obývá půdu otčiny. Požadujeme ji stejně pro všechny, ať jsou to křesťané, židé, muslimové nebo kdokoli jiný. Dopouštět se násilí na druhých v otázce jejich způsobu uctívání Boha považujeme za nekřesťanský hřích. Věříme totiž, že prospěch každé náboženské skupiny si žádá naprosto rovného práva pro všechny.“

- Christer Daelander ve své eseji z roku 2008, která vyšla v publikaci EBF o náboženské svobodě v roce 2009, psal o klíčovém přesvědčení baptistů, které nám připomíná, že „skutečné a upřímné praktikování náboženství nemůže být na druhých vynucováno. Jedině ve svobodném vztahu s vyznáními a idejemi druhých může člověk konat opravdová rozhodnutí.“

Baptisté byli vášnivými zastánci lidských práv, zvláště svobody náboženství a svobody vyznání pro všechny, po celou dobu své existence.

Na straně lidských práv stojí pevně i dnes.

Prvořadým příkladem je **Cena lidských práv Dentona a Janice Lotzových**, kterou Světový svaz baptistů každoročně „uděluje za významné a úspěšné aktivity napomáhající zajištění, ochraně, obnově a dodržování lidských práv obsažených ve Všeobecné deklaraci lidských práv nebo v jiných lidskoprávních prohlášeních.“

Jako baptističtí křesťané chápeme boj za lidská práva jako nedílnou součást vydávání svědectví o Ježíši Kristu našem Pánu. Naše soustavné chápání baptistické identity se pojí s tím, jak věrně hájíme lidská práva.

• **Shane McNary**

Článek byl původně sepsán pro ethicsdaily.com. Pro Zpravodaj baptistických sborů Shane McNary poskytl jeho evropskou verzi.

ZE SVĚTA → Pronásledování rohingské menšiny v Barmě

Článek 15 **Všeobecné deklarace lidských práv** mluví o tom, že „každý člověk má právo na státní příslušnost. Nikdo nesmí být svévolně zbaven své státní příslušnosti ani práva svou státní příslušnost měnit.“ Přesto je na světě 15 milionů lidí, kteří nemají svůj vlastní stát.

Mezi jednu z nejznámějších skupin na světě, kterým je jejich státní příslušnost upírána, patří rohingsťáci muslimové v Barmě. Následný článek z pera Markéty Žižkové mluví o nesmírném utrpení této menšiny, která je pronásledována barmskou vládou.

Učebnicový příklad etnické čistky: Rohingská menšina prožívá v Barmě brutální pronásledování

„Zapálili můj dům, odtáhli manžela mé dcery a od té doby jsme o něm neslyšeli,“ vyprávěla před několika měsíci reportérovi televize CNN Núr Mohamedová. „V Arakanském státě nic nezbylo, všechno zničili,“ popisovala žena, které se podařilo uprchnout z Barmy do Bangladéše. Podobnou zkušenost mají další stá tisíce členů etnické menšiny Rohingů. Tu tvoří muslimští obyvatelé převážně buddhistické Barmy.

Otrěsný příběh vylíčila pro deník The New York Times i mladá žena jménem Rajuma. Jejího osmnáctiměsíčního syna hodili barmští vojáci do ohně, její sestry znásilnili, celou rodinu zabili a dům zapálili. Řádění vojáků přežila jen ona.

V posledních měsících média i pozorovatelé humanitárních organizací přinášejí další a další svědectví o utrpení etnika, které Barma oficiálně neuznává a jemuž dlouhodobě upírá občanská i lidská práva. Násilí eskalovalo minulý rok v létě poté, co povstalci z řad Rohingů zaútočili na několik desítek policejních stanic a vojenských stanovišť v barském Arakanském státě. Povstání tamní armáda tvrdě potlačila, podle svědectví ale neskončila jen u toho.

Uprchlíci i humanitární organizace tak popisují, že se vojáci i buddhističtí obyvatelé na Rohinzích dopouštějí hromadného znásilňování, mučení, vražd i ničení vesnic. OSN situaci označila za „učebnicový příklad etnické čistky“. Více jak 600 tisíc Rohingů proto ze země uprchlo do sousední Bangladéše nebezpečnou cestou přes vodu, kterou někteří běženci nepřezili. Další žijí vysídlení v rámci Barmy.

Ani v Bangladéši ovšem nejsou Rohingové v bezpečí. Tábory, v nichž jsou tamní vládou drženi, často nesplňují ani základní hygienické podmínky. „Už tehdy nám bylo jasné, že musíme všem říct, že situace není udržitelná,“ líčí svou návštěvu bangladéšských uprchlických táborů z počátku krize Cees Wittebrood z generálního ředitelství pro humanitární pomoc Evropské komise. „A to bylo ještě předtím, než do země přišlo další velké množství Rohingů. Situace se od té doby ještě zhoršila. V Bangladéši jde především o otázku kapacit,“ dodává. Potvrzuje, že Rohingové jsou v Barmě hluboce nenáviděni. Jakákoliv akce na jejich podporu vyznívá nepopulárně.

To je také jedním z důvodů, proč na násilnou čistku dlouhou dobu nereagovala ani barmská vůdkyně Su Ťij, která je držitelkou Nobelovy ceny míru. „Su Ťij se nepostavila za principy humanitární pomoci. Nevyjadřovala se až do chvíle, kdy byla krize tak akutní, že neměla jinou možnost než reagovat a veřejně promluvit. *„Zklamala nás. Mohla použít svůj politický kredit – je to držitelka Nobelovy ceny míru a mezinárodní společenství ji obdivovalo. Ne-*

udělala to a ztratila mnoho podpory, až do té míry, že dnes někteří lidé říkají, že by jí Nobelovu cenu odebrali,“ popisuje Wittebrood.

Před několika týdny se Barma a Bangladéš dohodly na repatriaci rohingských uprchlíků. Navrátit se mají v průběhu dvou let. V Arakanském státě, kde Rohingové žijí, vyrostlo několik táborů pro přechodné ubytování vracejících se uprchlíků.

Členové etnické menšiny se ale návratu obávají. Několik stovek z nich proti plánu demonstrovalo v bangladéšských ulicích. „Chceme v Arakanském státě mírové síly OSN a zřízení nárazníkových zón, chceme uznání základních lidských práv a občanství, nechceme repatriaci bez bezpečnostních záruk,“ řekl agentuře AFP telefonicky z bangladéšského okresu Cox’s Bázár jeden z demonstrantů. Rohingové stále nevěří, že je v domovském státě čeká bezpečné přijetí. Podle zpráv z místa navíc násilnosti v Arakanském státě stále neustávají.

• **Markéta Žižková**

V roce 2015 žilo přibližně 1,3 miliónu Rohingů – lidí bez státní příslušnosti – ve své domovské zemi v Barmě. Rohingové byli zbaveni svého občanství v roce 1982, kdy barmská vláda rozhodla, že Rohingové nepatří mezi národy Barmy. Tamější vláda prohlásila, že Rohingové jsou nelegální přistěhovalci z Bangladéše, ačkoliv žijí v Barmě již po staletí. Rohingové jsou dnes jednou z nejpronásledovanějších etnických a náboženských menšin na světě.

*Co můžeme dělat? Modlitba nám umožňuje vyjádřit naši starost před Bohem. Zastání se a zvyšování veřejného povědomí jsou prorockými činy, které dávají hlas těm, kteří hlas nemají. Dalším místem, kde začít, je například podpora projektu Diakonie ČCE **Barvy Barmy**, v rámci něhož je možné přispět dětem a rodinám v uprchlických táborech, konkrétně 378 Kč na balíček školních potřeb pro jedno dítě na celý rok, nebo 810 Kč na osivo, hnojivo a podporu pro jednu rodinu, nebo 1620 Kč na deset kuřat, krmení a školení pro chovatele.*

Více o **Barvách Barmy** zde:

<https://www.darujme.cz/projekt/1000158#informace>

Ve středu 6. prosince proběhlo poslední loňské jednání Výkonného úboru BJB. V jeho průběhu se Výkonný úbor zabýval těmito otázkami a tématy.

Vize a plány

Bratři tajemník a předseda informovali o pokračujících přípravách konference „Sto let spolu“, která by se měla uskutečnit na podzim 2019 v Praze. Na 23. ledna je plánováno první větší přípravné setkání zástupců odborů a komisí, na kterém bychom měli mluvit o programu, ale také o rozsahu celé konference. Otázkou je případný počet účastníků, zapojení se bratří a sester ze Slovenska a podle toho také volba vhodných prostor. Prosíme vás o modlitby za toto setkání a celkové přípravy.

Oba bratři přinesli také informace z přípravného Zpravodaje Bratrské jednoty baptistů. První číslo by mělo vyjít v lednu, tématem bude *manželství a rodina*. VV jmenoval redakční radu tohoto Zpravodaje ve složení br. Jan Jackanič, Pavel Coufal a Erik Poloha. O příspěvky byli požádáni zástupci odborů BJB a další přispěvatelé. Připomínáme sborům prosbu o zaslání krátkých zpráv ze sborového života, doporučený rozsah zpráv je cca 1 000 znaků. Termín uzávěrky je 31. 12. 2017.

VV schválil podporu vánočního turné bratra Rodrigueze, které by se uskutečnilo v roce 2018 v termínu 4.–9. prosince. VV souhlasil s finanční podporou ve výši 20.000 Kč na organizační náklady a propagaci koncertů ve městě. Bratr Jiří Boháček bude kontaktovat

navržená místa s dotazem, zda by sbory měly o pořádání zájem, záměrem je spolupracovat s více církvemi v místě konání a oslovit tak širší okruh zájemců a jejich přátel.

VV souhlasil s návrhem br. Coufala s pořádáním konference pro připomenutí výročí 490 let od mučednické smrti anabaptistického kazatele a teologa Balthasara Hubmaiera (10. 3. 1528), která by se pořádala v sobotu 10. 3. 2018 v Brně. Akce by byla propojena se 120. výročím založení brněnského sboru, které se uskuteční v neděli 11. 3. 2018. Podrobnosti budou na sbory upřesněny později.

Odbory, komise, účelová zařízení

Odpoledne proběhlo setkání se zástupci Odboru mládeže a rozhovor o tom, jak připravovat program mládežnických konferencí. VV přednesl svůj návrh, který byl představen sborům na RZS a k tomuto návrhu proběhla diskuze. VV chce dále tuto otázku diskutovat se sbory i Odborem mládeže, cílem je nastavit konkrétní zodpovědnosti v přípravě programu. Na setkání jsme také diskutovali společnou konferenci v roce 2019, do které bychom rádi mládež zapojili.

VV se zabýval nominacemi do teologické komise a celkovou situací komise, kdy z navržených bratří souhlasil zatím pouze br. Marek Titěra. VV proto vyzývá sbory, aby průběžně zasílali tajemníkovi své další návrhy na nominace, se situací seznámí VV sbory před konáním SD, který by o případné volbě komise měl rozhodnout.

VV jednal o situaci na škole Dorkas na základě zprávy předsedy a tajemníka z prosincového jednání rady školy v Olomouci. Provoz školy je v důsledku opakovaně nízkého počtu studentů finančně ztrátový a VV proto rozhodl o tom, že již nebude v dalším školním roce vypisováno nové přijímací řízení a BJB bude muset tuto záležitost naléhavě řešit. O dalším řešení rozhodne proto na návrh VV SD v příštím roce.

Na základě usnesení SD z letoška VV odsouhlasil doplnění volebního řádu BJB o podmínku souhlasu sboru pro kandidaturu na předsedu odborů a členů rad odborů a komisí. Tento návrh bude součástí materiálů pro příští SD.

SD, RZS, mezisborové vztahy

VV hovořil o jednání RZS v Brně a dalším postupu VV. Této otázce se budeme znovu věnovat na dalším jednání.

Sbory

Proběhl rozhovor o žádosti korejského sboru o členství v BJB. VV tuto žádost nedoporučuje z důvodu malé vzájemné známosti s tímto společenstvím a doporučuje zástupcům sborů účast na kurzu kazatelů.

Finance a organizace

VV schválil žádost sboru BJB Brniště o no-

vou dotaci pro kazatele od 1. ledna. Je jím br. Jiří Šimek, který byl nově zvolen za kazatele sboru. VV zve bratra k setkání a rozhovoru na příštím jednání.

VV schválil také žádost sboru Plzeň Agape pro misijního pracovníka sboru br. Bogdana Jablinského na částečný úvazek.

Br. Jackanič informoval o výhledu hospodaření za rok 2017, VV vzal tuto zprávu na vědomí společně s vysvětlením na dotazované položky.

Ekumena

VV odsouhlasil prodloužení mandátu zastupovat BJB v ETS pro bratra Jackaniče na další tříleté období.

VV přijal krátkou zprávu o proběhlém setkání Valného shromáždění ERC, na kterém BJB zastupovali bratři Jackanič, Coufal a Poloha. Novým předsedou ERC byl zvolen bratr Daniel Ženatý z ČCE.

Ostatní

Br. Novosad informoval o plánovaném misijním výjezdu do Turecka. Bližší informace z misijního odboru budou zveřejněny co nejdříve.

● **Jan Jackanič**
tajemník VV BJB

VÝVOJ V BJB → Informace z jednání VV BJB ze dne 24. 1. 2018

Vize a plány

Konference „Sto let spolu“ – říjen 2019 Bratři tajemník a předseda informovali o prvním přípravném setkání této konference, která se

připravuje k výroční 100 let založení BJB. Setkání se zúčastnili zástupci VV, odborů misijního, mládeže, sester, manželství a rodiny a historické komise. Společně jsme hledali, jak

konferenci připravit pro všechny generace, zamýšleli se nad jejím obsahem i tématy, řešíme také propojení s programem konference mládeže. Jsme v kontaktu se slovenskou BJB a do konce května letošního roku by mělo dojít k upřesnění, jakým způsobem se bude BJB na Slovensku podílet na celém programu. Velkou otázkou je volba prostor, protože do sálu vinohradského sboru se nevejdou všichni účastníci na hlavní programy, jednáme proto o možnosti pronájmu blízkého konferenčního centra a využití sboru pro další doprovodné akce. Příští setkání se uskuteční 5. června opět v Praze.

Zpravodaj BJB

VV hodnotil vydání prvního čísla obnoveného Zpravodaje BJB a vyjádřil vděčnost za jeho obsah i grafické zpracování. V tomto roce vyjdou další tři čísla a dojde pak na základě reakcí ze sborů ke zhodnocení počtu tištěných čísel i rozsahu Zpravodaje. Redakční rada uvítá, pokud budou zasílány informace ze sborů z jejich sborového života v rozsahu cca 1 000 znaků + fotografie, rozsáhlejší články pak po domluvě s redakční radou. Do příštího čísla budou zařazeny nové rubriky Na návštěvě (představení některého cizojazyčného sboru BJB) a Na novém místě (svědectví z míst, kde začíná nová misijní práce). Druhé letošní číslo bude mít téma „Církev a sexualita“, které bude vycházet z březnové konference pořádané VV k této otázce.

Vánoční turné Rodrigo Rodrigueze

Bratr tajemník informoval o přípravách vánočního koncertního turné bratra Rodrigueze, které proběhne ve dnech 4.–9. 12. 2018 na čtyřech místech v ČR, jedná se také o jednom koncertě v rámci Slovenska. Mělo by se jednat o větší koncerty s možností spolupráce s dal-

šími církvemi v daném městě. Uvažuje se také o vydání vánočního CD s písněmi bratra, které by mohlo posloužit jako pozvánka na tyto koncerty. V průběhu února 2018 budou místa konání koncertů upřesněna.

Konference „Pravda je nesmrtelná“

VV jednal o přípravách konference „Pravda je nesmrtelná“, kterou ve spolupráci s brněnským sborem připravuje VV. Konference se uskuteční v sobotu 10. 3. 2018, přesně v den 490. výročí smrti anabaptistického teologa a kazatele Dr. Balthasara Hubmaiera. V rámci dopoledního bloku proběhnou tři přednášky, odpoledne pak bude navazovat autobusový výlet do Mikulova, který bude spojený s prohlídkou historických míst a návštěvou Regionálního muzea Mikulov. Podrobnější informace budou zaslány přímo na sbory – přihlašování probíhá na stránkách BJB.CZ. Náklady na konferenci a oběd budou hrazeny formou sbírky na místě. Součástí konference bude také sborník přednášek. Účastníci jsou zváni, aby zůstali do neděle na oslavy 120. výročí založení brněnského baptistického sboru. VV souhlasí s tím, aby potřebné náklady spojené s pořádáním konference byly hrazeny z rozpočtu VV.

Seminář „Církev a homo/sexualita“

VV odsouhlasil pořádání semináře pro kazatele, pracovníky sborů i členy BJB, který se bude konat na toto téma v úterý 6. 3. 2018 ve vinohradské modlitebně. Přednášejícím je Dr. Stanton L. Jones, PhD., profesor na Wheaton College, který v rámci jiné akce navštíví Prahu a nabídł tuto možnost. Jedná se o jednoho z předních křesťanských odborníků v oblasti sexualit a homosexuality a VV tuto možnost podpořil. Podrobnější informace budou zaslány na sbory, náklady budou hrazeny formou sbírky,

na ostatních se bude podílet VV. Z důvodu počtu obědů prosíme o přihlášení do konce února na webových stránkách BJB.CZ.

Setkání manželek kazatelů

VV podpořil záměr odboru sester uspořádat 9.–11. 11. 2018 setkání manželek kazatelů a misijních pracovníků BJB. Vážíme si této iniciativy, do rozpočtu akce odsouhlasil VV podporu ve výši 30 000 Kč z rozpočtu kanceláře VV BJB.

Odbory, komise, účelová zařízení

Odbor mládeže VV hovořil o setkání s Radou Odboru mládeže, které proběhlo v rámci minulého jednání VV. VV bude dále komunikovat s Odborem mládeže, příštího setkání Odboru mládeže se zúčastní také bratr předseda. Bratr Jackanič jako dosavadní vedoucí Odboru mládeže informoval o připravovaných volbách nového vedoucího odboru, které proběhnou 10. února v Praze. Volební komise rozeslala podle řádu Odboru mládeže materiály obou kandidátů na mládeže i sbory s doporučením, aby volba kandidáta za sbor proběhla již předem na jednotlivých setkáních mládeže. Setkání Odboru mládeže se mohou zúčastnit také zástupci sborů, kde se skupiny mládeže zatím neschází, ale sbory mají zájem se tohoto rozhodování zúčastnit. Odbor mládeže nabízí účast zástupcům sborů na celém víkendovém setkání ODM, podrobnější program je k dispozici na webových stránkách odboru. Br. Jackanič informoval o změně místa Česko-Slovenské konference mládeže, která se nakonec uskuteční v Banské Bystrici. Z důvodu větší vzdálenosti nabízí Odbor mládeže možnost příspěvku 200 Kč na cestovní náklady pro mládežníky. VV souhlasil s podporou této akce částkou 20 000 Kč za účelem podpory dalších vzájemných vztahů mezi oběma jednotami.

Teologická komise

VV hovořil o situaci ohledně teologické komise, na předchozí výzvu nepřišly ze sborů nové nominace. VV proto opět připomíná sborům možnost zaslání návrhů. O případném řešení pro SD se rozhodne na příštím setkání v březnu. VV také navrhuje, aby k otázce teologické komise proběhla diskuze na kurzu kazatelů v květnu t.r.

VOŠ SaT Dorkas

Bratr tajemník informoval o svém setkání se studenty a učiteli školy, na kterém oficiálně informoval o rozhodnutí VV neotevírat nový ročník a návrhu VV pro SD ukončit činnost školy na konci školního roku 2018/19. Setkání se zúčastnila také sestra Iva Kernová jako předsedkyně rady školy, která zároveň informovala o možnosti přestupu studentek prvního ročníku na podobný obor na Evangelické akademii v Brně. Tajemník dále informoval o dalších právních otázkách spojených s uzavřením školy a případným nakládáním s likvidačním zůstatkem. Další podrobnosti budou upřesněny do příštího jednání VV v březnu po konzultacích s finanční a revizní komisí BJB.

Volební řád

Na základě usnesení SD z letošního roku VV odsouhlasil doplnění volebního řádu BJB o podmínku souhlasu sboru pro kandidaturu na předsedu odborů a členů rad odborů a komisí. Tento návrh bude součástí materiálů pro SD.

Misijní odbor

Br. Novosad informoval za misijní odbor o plánovaném dubnovém misijním výjezdu kazatelů a členů sborů BJB do Turecka za účelem pomoci na místě a možné další spolupráce s tureckými baptisty. VV podpořil cestovní náklady

této cesty částkou 20 000 Kč, ostatní náklady budou hrazeny vysílajícími sbory nebo účastníky osobně. O možnosti využití prostředků pro přímou pomoc na místě z krizového fondu bude jednat příště VV na základě konkrétnějších informací.

SD, RZS, mezisborové vztahy

VV rozhodl požádat sbor Praha 4 o stanovisko k usnesení SD 2017, které se sboru týká. Bratr předseda vyzve sbor, aby své stanovisko zaslal sborům BJB do 20. února, aby tak měly sbory možnost na něj reagovat. Na základě tohoto stanoviska a zasláných návrhů ze sborů VV na svém jednání 12. 3. 2018 připraví VV návrh řešení této situace.

Sbory

VV projednal odpovědi druhého korejského sboru, který má také zájem o členství v BJB. VV rozhodl o pozvání zástupců tohoto sboru také na kazatelský kurz, kde bude možnost rozhovoru se sborem, i mezi oběma korejskými sbory navzájem.

V rámci dopolední části jednání proběhlo setkání s bratrem Jiřím Šimkem, který po svém zvolení nastoupil od 1. ledna 2018 jako nový kazatel sboru BJB Brniště. Bratr přichází z ECM, kde ukončil svůj pracovní poměr ke konci roku a z ECM mu bylo vyprošeno požehnání pro další službu. Sbor i VV zvou na instalaci bratra Šimka v Brništi dne 4. února 2018 od 15 hodin. Za VV se zúčastní instalace br. Pavel Coufal jako předseda VV.

VV hovořil o návštěvách předsedy na sborech, bratr Coufal poskytl přehled navštívených sborů od podzimu. Také informoval o svém plánu

návštěv sborů v období do konce května t.r. (Pardubice, Brniště, Vysoké Mýto, Cheb 2, Liberec, Konstantinovy Lázně). VV nabízí možnost návštěv sborů jednotlivých členů VV, zejména pak místopředsedy a tajemníka VV.

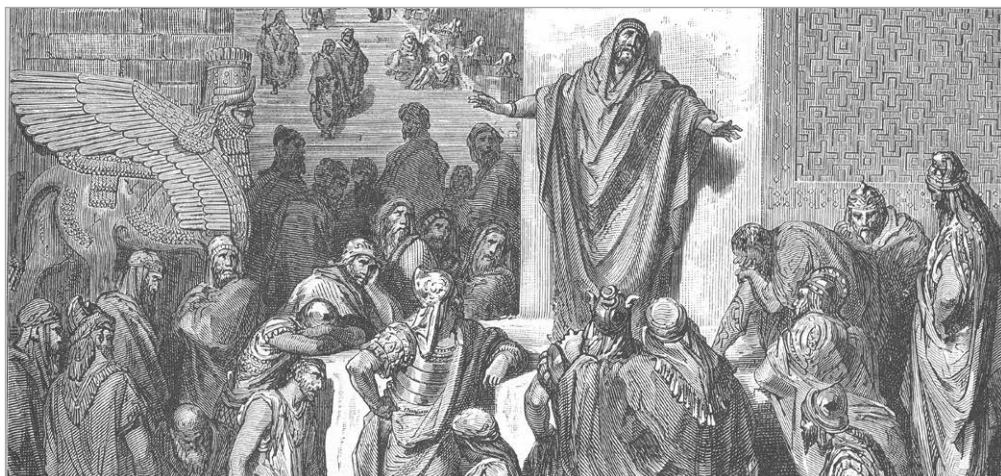
Finance a organizace

VV odsouhlasil návrh na zrušení paušálního příspěvku pro členy VV (750 Kč měsíčně) na náklady spojené s jejich službou, nadále však budou propláceny všechny přímé náklady spojené s touto službou.

Tajemník informoval o výsledku hospodaření za rok 2017. Hospodaření VV skončilo v kladném hospodářském výsledku (937 843 Kč). O rozdělení HV rozhodne SD na návrh VV a revizní komise. VV zvolil novou komisi krizového fondu ve složení br. Jan Jackanič, Pavel Coufal a sestra Slávka Švehlová. Komise rozhoduje o výdajích z krizového fondu dle svého mandátu.

VV rozhodl o rozdělení prostředků z Čsl. konvence na práci s menšinami. Byla přidělena podpora ve výši 7 000 Kč (sbor Kraslice; podpora klubové práce), 7 000 Kč (sbor Brno; podpora práce mezi Romy) a 6 000 Kč (sbory Vinný Kmen, Kladno, XXI. Století; podpora cest za žadatelé a azyl a jejich návštěvy ve sborech). Zbylá částka 15 296 Kč bude dle projektu použita na podporu integrace členů barských sborů.

VV schválil žádost sboru BJB Uherské Hradiště o změnu dotací. Od 1. 1. zde byl zvolen kazatelem br. Mirek Čížek. Celkově tak bude mít sbor 2,5 úvazku dle pravidel BJB. VV rozhodl o tomto řešení zatím na dobu 1 roku.

Br. tajemník informoval o vývoji v oblasti GDPR a církevních subjektů (jedná se o novou směrnici pro nakládání s osobními údaji). Ve spolupráci s ERC bude koordinován další postup a v nutném případě může dojít ke svolání mimořádného setkání statutárních zástupců sborů v rámci kurzu kazatelů nebo před SD v Praze.

VV diskutoval návrh bratra Novosada za misijní odbor, aby bylo odváděno při rozdělování kladného hospodářského výsledku vždy 10 % na misijní aktivity sborů. VV podporuje tento záměr, konkrétní podobu navrhne pro SD misijní odbor do příštího jednání VV.

Zahraniční cesty 2018

Br. předseda informoval o svém záměru účastnit se jednání Koncilu EBF, který se uskuteční v termínu 26.–29. 9. 2018 ve Lvově na Ukrajině, podle domluvy se mohou připojit i další členové VV.

Ekumena

Předseda VV BJB se zúčastnil novoroční ekumenické slavnosti, kterou přenášela Česká te-

levize. Kladně hodnotí zvláště možnost seznámit se s vedoucími církví a slovo předsedy ERC Daniele Ženatého.

VV vedl rozhovor o členství BJB v ČEA a doporučuje, aby na toto téma proběhla diskuze mezi kazateli BJB na letošním kurzu.

Bratr tajemník informoval o jednání za účelem možné spolupráce s UMB (Univerzita Mateje Bela v Banské Bystrici) na vzdělávání kazatelů BJB. Pro kurz kazatelů a SD budou připraveny další informace. Bratři předseda a tajemník informovali o nabídce maďarských baptistů přijmout zahraniční studenty do magisterského teologického studia v Budapešti, studium by probíhalo v angličtině. Zájemci mohou kontaktovat kancelář pro podrobnější informace.

Příští jednání VV se uskuteční dne 12. března.

● **Jan Jackanič**
tajemník VV BJB

Na podzimní Radě zástupců sborů proběhla mimo jiné krátká diskuse na téma Zpravodaje BJB, vydávaného od letošního roku Výkonným výborem. Při té příležitosti se několik diskutujících vyjádřilo i ke Zpravodaji baptistických sborů (dále jen Zpravodaj). Ojediněle zazněly některé nekorektní výroky na adresu redakce Zpravodaje a její službu, které se dostaly i do zápisu z RZS, jež byl rozeslán na sbory BJB. Redaktor Zpravodaje se vůči těmto výroky ohradil a vyzval k nápravě.

Na sbory byl poté rozeslán dopis předsedy BJB, ve kterém se redakci Zpravodaje **omlouvá** a uznává, že se redakce mohla některými výroky cítit dotčeně. Také nebylo jeho záměrem, aby se do sborů šířily **nepravdivé informace o Zpravodaji baptistických sborů**.

Tento omluvný dopis předsedy VV BJB redakce Zpravodaje přivítala v naději, že přispěje k upřímné sebereflexi několika kazatelů a starších v BJB, kteří se vůči Zpravodaji vyjádřili s neskrývanou neláskou, a že povede ke kultivovanému rozhovoru o informační gramotnosti v BJB. V omluvném dopise zaznívají i některé další pohledy na nakládání s informacemi v souvislosti s nově vydávaným čtvrtletníkem VV BJB.

Chtěli bychom se k této diskusi také připojit několika podněty a náměty.

I my si myslíme, že je důležité společně o informovanosti v BJB hovořit. Aby se nestávalo, že sbory BJB nebudou o dění v BJB informovány v plné míře, ale pouze výběrově, podle rozhodnutí kazatelů nebo starších sborů. Pokud se tak stává, pak jde o vážné narušení baptistických principů a zásad.

BJB je dobrovolné sdružení suverénních baptistických sborů, které interně rozhodují o společných záležitostech uvnitř i vně sboru na základě rozhodnutí sborového shromáždění, tedy většinového postoje svéprávných členů sboru, vzájemně respektujících svobodu svědomí každého člena sboru.

Jak mohou tyto řadové členové svobodně v Božím Duchu rozhodovat, pokud jim budou informace z BJB filtrovány, zatajovány či dezinterpretovány? To je otázka, o které by sbory BJB měly vést vážný rozhovor. Do této oblasti určitě patří i úplné a včasné informování členů sborů o aktivitách Výkonného výboru vně BJB, jako byl například oficiální rozhovor předsedy VV BJB v časopise Život víry.

Další téma se týká veřejně přístupných tiskových informací sborů o nadcházejících a proběhlých událostech. Je nemyslitelné zavádět proti zákonné praxi jakousi **alternativu bezpráví**, pokoušet se zavádět v BJB jakýsi zvláštní modus operandi s tím, že veřejně přístupné zprávy ze sborů mohou být zveřejňovány pouze v takovém periodiku, kterému dají sbory souhlas. Jde o zjevnou, nespravedlivou a nebratrskou **segregaci** jednoho periodika vůči druhému. Takové myšlení je nám baptistům historicky vzdálené a cizí, naopak my baptisté jsme byli a jsme vždy a všude aktivní ve společném úsilí proti jakékoli rasové, náboženské nebo politické segregaci ve společnosti i v našich baptistických strukturách.

Poslední téma, které bychom pro začátek rozhovoru rádi zmínili, je postavení VV BJB vůči sborům BJB. Věříme, že je stále jen služební, tedy nikoliv autoritativní a mocenská.

A to i v otázce informovanosti členů BJB. Předmětem rozhovoru v BJB by měl být také přístup VV BJB k dobrovolným iniciativám mezi-sborové spolupráce, jako je například i Zpravodaj baptistických sborů. Zda posláním služby VV BJB je dobrovolné mezisborové aktivity podporovat a povzbuzovat, nebo je segregovat, omezovat či vylučovat ze společenství sborů. Politická či náboženská segregace Zpravodaje baptistických sborů uvnitř BJB je pro BJB velmi nebezpečný jev, který fakticky vede

k vyprázdnění baptistických principů a zásad v praxi.

Věříme, že volání jednotlivců po tom, „aby VV BJB nebyl impotentní“, jak zaznělo na internetovém fóru Kazatelů BJB, tedy volání po uchopení moci Výkonným výborem, zůstane oslyšeno, a že VV BJB zůstane i nadále **služebným orgánem sborů**, podporujícím dobrovolnou mezisborovou spolupráci.

● **Redakce Zpravodaje baptistických sborů**

GLOSA → Pokušení tlusté čáry

... nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.

Lukáš 13,3

Na počátku nového roku slyšíme z kazatelen výzvy, abychom udělali za rokem 2017 tlustou čáru, dívali se dopředu a běželi vstříc tomu, co nás v roce 2018 čeká. Výzva neohlížet se zpět vypadá na první pohled biblicky, jako by odkazovala na Ježíšův výrok o vztaže-

ní ruky k pluhu nebo na Pavlův příměr o atletickém běžeckém boji o vavřín vítěze.

Dříve, než podlehneme pokušení udělat za loňským rokem tlustou čáru, nebojme se krátkého ohlédnutí. Nebude mít pro nás tak fatální důsledky, jako mělo pro Lotovu ženu. Naopak, bude užitečné a prospěje nám. Jaký byl rok 2017?

Při našem ohlédnutí nás může napadnout známé úsloví „*Když se kácí les, létají třísky*“.

A les se v BJB opravdu kácí. Tedy spíše naše baptistické Zásady a stanoviska. Začala s tím plíživá indoktrinace cizím učením, které nezná slitování. A že při tom létají třísky? No, to snad ke kácení jaksi patří. Tu se na adresu redakce *Zpravodaje baptistických sborů* vypustí nějaké nepravdy, tu se kandidátovi na předsedu Odboru mládeže nebo kazateli a členu VV BJB nebiblickým způsobem vypálí cejch „*nebiblického učení*“, tu se před celou církví z hloupé mužské ješitnosti a namyšlenosti v nelásce poníží sestra ve službě Evangelia nadávkou „*Jezábel*“, tu se malému pražskému sboru s neláskou vkládá do úst i do „*Knihy skutků*“, na co by sami členové sboru ani nepřišli. Ano, třísek bylo dost. A byly ostré a zraňující.

A za tím vším loňským smetím máme udělat tlustou čáru? Je to vůbec biblické? Budeme-li číst Bibli s otevřeným srdcem a s modlitbou, může se stát, že k našemu překvapení k nám prostřednictvím Ducha svatého promluví sám Bůh. A to se pak začnou dít věci! K našemu zděšení neukáže prstem na ty ostatní kolem nás. Abychom je biblickými verši tloukli po hlavě. Ne, On ukáže svým Slovem na naše slova a činy. A Pán Bůh je ve svém soudu nekompromisní, dnešním jazykem bychom řekli, že je politicky nekorektní. Nazývá totiž věci pravým jménem. A tak s hrůzou zjistíme, že v Jeho očích je nepravda lží, pomluva křivým

svědectvím, namyšlenost pýchou a neláska nenávisť. A že smetí není smetím, ale prachobyčejnými **hříchy**. Hříchy smrtelnými, jak by definovali církevní otcové.

Uděláme tedy tlustou čáru za svými hříchy? Zameteme je jen tak pod koberec, jak nám radí někteří rádoby inženýři lidských duší? Pomůže to? Ne, nepomůže. Na ekologickou likvidaci hříchu v našem srdci, v našich sborech i v celé BJB existuje jen jediný, zaručeně fungující a Kristem posvěcený způsob – **činit pokání**. A pokání, to je dlouhá cesta. Od poznání svého hříchu k lítosti, přes vyznání a prosbu o odpuštění, až k nápravě.

Postůjme tedy ještě chvíli v prvních měsících nového roku a pohlédněme zpět na uplynulý rok 2017. Zkoumejme svá srdce i své činy. Naslouchejme Božímu hlasu a nechme se Duchem svatým obvinít ze svých hříchů. Stane-li se tak, pak už víme, co máme činit. Dobrý příklad nám dal svým omluvným dopisem předseda VV BJB před vánočními svátky. A nezapomeňme, jedinou kristovskou odpovědí na pokání našich viníků je odpuštění. Pak teprve bude možno udělat za rokem 2017 tlustou čáru. Neuděláme ji však my, ale sám Kristus, náš Pán a Spasitel.

● **Štěpán Křivánek**

KRÁTCE → Ze sborů...

→ **Volba předsedy Odboru mládeže:** Na setkání vedoucích mládeží BJB byl v únoru tohoto roku zvolen předsedou OdM Jordan Halter ze sboru BJB v Praze 3. Do volby se zapojilo celkem 15 ze 45 sborů BJB. Na setkání

také proběhla debata, iniciovaná mládeží z Vítkovic, o činnosti OdM a fungování jeho Rady, o programu současných setkávání vedoucích mládeží i o budoucím financování předsedy Odboru mládeže.

→ **Setkání kazatelů:** V lednu tohoto roku se uskutečnilo v prostorách sboru BJB v Lito- měřicích setkání sloužících bratří a sester ze sborů středních a severních Čech. Úvodní ká- zání pro následný kritický rozbor si připravil Martin Růžička z litoměřického sboru. Poté byl veden rozhovor o biblickém kánonu, do něhož ostatní vpravil svým referátem Radek Pospíšil z Liberce. Setkání se také účastnili dva noví kazatelé, Stano Baláž a Jiří Šimek. Vzájemný rozhovor rovněž obohatili svou přítomností zástupci VV i kazatelé z jiných regio- nů. Následné setkání se uskutečnilo 18. 3. ve sboru BJB Na Topolce, na němž bylo probírá- no téma svatby, jehož se ujal kazatel vinohrad- ského sboru Erik Poloha.

→ **Baptisté na konferenci o LGBT problema- tice:** Evangelikální aliance pořádala 20–22. 2. fórum s názvem „*Církev uprostřed genderového chaosu*“, jehož se v nezanedbatelném počtu kvůli aktuálnímu dění v BJB účastnili také bap- tisté. Hlavním přednášejícím byl americký psy- cholog Mark A. Yarhouse, který představil své pojetí přijímání LGBT věřících z pohledu kon- zervativního evangelikalismu, ke kterému se hlásí. Otázkám pastorační práce LGBT věřících se vě- novali také další přednášející. Kontroverzní pří- spēvek o homosexualitě v Bibli zazněl od čes- kého publicisty Dana Drápala, vůči němuž se kriticky vymezili mnozí účastníci fóra i někteří organizátoři a přednášející. Jiří Unger, tajem- ník ČEA, se v závěrečném příspěvku vyjádřil, že z hlediska biblických textů problematika stejnopohlavních vztahů nebyla dostatečně na proběhlém fóru prozkoumána a že k tomu bu- de potřeba někdy v budoucnu jiné příležitosti. Na fóru též promluvil Marek Macák ze sbo- ru BJB na Vinohradech, jehož příspěvek o ži- votě LGBT lidí v evangelikálním prostředí mi-

mo jiné ocenili věřící ze společenství Logos. Zmínil jako podstatné budování vzájemného porozumění mezi věřícími i napříč odlišností porozumění Písmu a kladl důraz na význam blízkého společenství, ve kterém lidé kráčeji jeden vedle druhého.

→ **Zemřel Billy Graham:** V 99 letech zemřel 21. 2. ve svém domě v Montreatu v Severní Karolině světoznámý evangelista a kazatel Bil- ly Graham. Za své evangelizační kariéry kázal milionům lidí, byl také duchovním poradcem několika amerických prezidentů a svým veřej- ným projevem vzbuzoval respekt i obdiv jak u protestantů tak také katolíků. V roce 1982 navštívil Československo s evangelizačními ve- čery v Praze, Brně a Bratislavě, na kterých jej jako překladatel doprovázel kazatel Stanislav Švec.

→ **Konference k Hubmaierovi:** Ve sboru BJB v Brně proběhla 10. 3. konference pod ná- zvem *Pravda je nesmrtelná* k 490. výročí mu- čednické smrti anabaptistického teologa a ka- zatele Balthasara Hubmaiera. Na konferenci promluvil Michael Whitlock, který v roce 2013 sepsal doktorskou práci o Hubmaierovi pod vedením Paige Pattersona na Jihozápadním baptistickém teologickém semináři Jižních bap- tistů. Svým příspěvkem o Hubmaierovi přítom- né oslovila také Slávka Švehlová z baptistic- kého sboru na Vinohradech. Její bádání o této významné postavě anabaptistického hnutí 16. století uvedeme v některém z následujících čís- sel Zpravodaje.

→ **Výročí sboru:** Sbor BJB v Brně si v ne- děli 11. 3. připomněl 120 let od svého vzniku. Při slavnostním shromáždění posloužil kázá- ním Milan Kern ze sboru BJB v Blansku a pro- mluvilo mnoho dalších hostů.

–/kuc–

Haló?

Bože?

Původní historický seriál
z druhé světové války

3. díl

Napsala
E. H.

© 2015

Manuelovi skončila povinná dvouhodina šití na šicím stroji. Byl docela překvapený, jak mu to šlo. Práci odvedl pečlivě a bez zbytečných řečí, kterých měli ostatní kluci plno. Řekněme, že využívali milé srdce paní Aichelové a neustále si stěžovali na to, proč musí šít, když nejsou děvčata a proč to tedy ta děvčata nemohou za ně udělat. Paní Aichelová jim odsekla, že i dívky pracují na šicím stroji, ale v jejich dívčím táboře. Chlapeček si v duchu představil, jak jeho maminka urputně pracuje na stroji a bylo mu do breku.

S ostatními chlapci dostal krátkou přestávku a Němka jim darovala jednu čokoládovou sušenku na posilnění.

„Ne, že to řeknete svým rodičům nebo strážníkům! Špatně by to se mnou dopadlo,“ pohrozila jim paní Aichelová šeptem.

Manuel to nechápal. Jak by to mohlo s rozenou Němkou, která má na sobě teplé oblečení a dostatek jídla, špatně dopadnout? To měl teprve zjistit. Ale to předbímám.

Po krátké přestávce se hoši navrátili do krásně vyteplené místnosti a ponořili se zas do šití. Manuela to začínalo pomalu bavit. Sice si s kluky nesměl při práci povídat, avšak měl všechno, co ke štěstí stačí – bylo mu teplo, v břiše ho ještě hrála ta výborná čokoládová sušenka a paní Aichelová byla na všechny hodná. Komu něco nešlo, nejdříve zalomila bezútešně rukama a pak mu ochotně pomohla. Jednou něco chlapeček pokazil. Špatně sešil dva kusy látky dohromady a nevěděl, jak to napravit, protože se mu to ještě nestalo. Přestože ostatní chlapci k sobě Němku volali docela často, on měl strach. Byla to přeci jenom Němka. Všechny Němce, co zatím znal, byli oškliví a nedalo se jim věřit. Ano, paní Aichelová sice byla hodná, ale nevěděl, zda se jí může věřit. Chtěl se jí totiž zeptat mimo šití i na jinou věc. Rozhodl se, že nebude bábovka a přihlásí se.

Paní Aichelová k němu hned přiběhla.

„Tak co je za problém, hm?“

„Paní Aichelová, mně se to tady nějak pokazilo...“

„Vy nešikovní kluci!“ zalomila žena rukama a potom se sklonila nad šitím. „Aha, špatně jsi to přišil k sobě. Ukaž, takhle se to tady odpárá...“ Hocha fascinovalo, jak obratně má ta žena své kostnaté prsty. Vmžiku mu šití spravila, a jak úhledně. „A máš to.“ Chystala se jít k dalšímu chlapci.

„Paní Aichelová, počkejte!“ vyhrkl Manuel. Němka se k němu překvapeně obrátila. „Paní Aichelová... nevíte, kam odvedli naše tatínky? Vráti se k nám? A naše maminky? Kde jsou?“

Žena zbledla. Na takový dotaz zřejmě nebyla připravená.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“

„Manuel.“

„Dobře, Manueli. Vaši tatínkové jsou v dolech a kopou tam. Vráti se k vám zas na večeri. A... vaše maminky... Jsou v ženském táboře. Také pracují na šicím stroji.“

Tak moc se mu ulevilo!

„A mají se tam dobře, paní Aichelová?“

„Myslíš maminky? Ano, mají.“

„Mají taky teplo jako my?“ zeptal se.

„To nevím, Manueli. V ženském táboře nepracuji.“ A odešla.

Jemu však odpověď stačila. Věděl, že se k němu tatínek opět vrátí, a to ho hrálo u srdce. Také byl rád, že maminka pracuje na šicím stroji jako on a má se tam dobře. Spokojeně pohladil opravený kus látky a pustil se do další práce.

Po náročném dni plném šití se všichni chlapci velice těšili na večeri. Poděkovali ještě jednou paní Aichelové za výbornou sušenku a honem běželi k místu, kde poněkud statný německý strážník vydával jídlo. Nejdříve si na velký vratký stůl postavil teplý kotol plný polévky, co se ale jako polévka pouze tvářila. Připravil si umaštěnou rezavou naběračku. Chlapci si přinesli své dřevěné misky se lžícemi a seřadili se do řady. Statný německý kuchař, kterému se říkalo pan Herzl, odkryl poklici a naběračkou nabral vařící vodu s poházenými kousky zeleniny. Každý hoch k němu přišel, natáhl misku a neobratný pan Herzl nalil polévku do misky, přičemž vylil půlku naběračky jak na dotýcného hochu, tak na sebe. Vždy při tom zlostně zafuněl, jako kdyby za to vyděšený a někdy i trochu popálený chlapec mohl. Protože kuchař měl problém s mluvením (šuškalo se o něm, že při řeči koktá, avšak nikdo nevěděl, zda tomu doopravdy tak je), místo urvaných nadávek se na hochy zamračil a rozpráhl se naběračkou, tudíž chlapci se od něj drželi po většinu času dál.

Manuel se ho bál ze všech nejvíc. Ostatní ho prostě měli za ošklivého chlapa, co je výbušné povahy a je nemotora, ale více se báli německých důstojníků, kteří se nikdy nesmáli a vždy jim zlostně jiskřilo v pronikavých, ostře modrých očích. Když jste se do nich dlouho zadívali, měli jste pocit, jako by byly ze skla. Přestože byste třeba nechtěli, museli byste odvrátit pohled, protože byste měli pocit, že vás ty oči zničí. Samotní důstojníci by vás možná nechali na pokoji (kromě pár „drobných“ pohlavků), ale ty oči by vás provázely i ve snu, i ve svých nejhorších nočních můrách.

Jedna věc však byla naprosto zvláštní.

Jak paní Aichelová, tak pan Herzl tyto oči neměli.

Paní Aichelová uměla pořádně nahlas zakřičet, ale oči, i když modré, zlé nikdy neměla. Nikdy v nich neměla tu hroznou jiskru. Ne.

To samé pan Herzl. I když zlostně funěl a byl to starý, trochu obtloustlý nemotora, co vyléval

polévku na nebohé chlapce, nikdy se mu v modrých očích nezajiskřilo. Pořád zůstávaly stejně tmavé a modré jako dřív. Manuel si byl jistý, že žádnou jiskřičku v nich nikdy nenašel. Nikdy.

Proč je to tak důležité? Nějaká bezvýznamná jiskra v očích? Komu na tom záleží? Myslíte si, možná. Ach, to je velice důležitá věc, mí milí čtenáři. Pokud jste slušného a dobrého vychování a potkáte se s nějakým člověkem, obvykle si začnete povídat. A pokud toho člověka chcete ujistit, že ho posloucháte, díváte se mu při tom, co povídá, do očí. Vidíte? A přestože si to možná nemyslíte, v duchu vnímáte, jakou mají oči vašeho společníka barvu, jak vypadají, jak se vás dotknou.

Právě o tomto se tady bavíme.

Oči.

Pro někoho možná nějaká bezvýznamná věc, která nikomu nemůže uškodit.

Pro někoho velice důležitá věc, která vás zaujme na první pohled. Buď v dobrém světle, nebo ve špatném.

A tady, v tomto táboře, vás zaujala především ve špatném.

Až na dvě malé výjimky.

Na paní Aichelovou a pana Herzla.

Manuel popadl svou misku a lžici a postavil se na konec řady. Někdy se otočil a upřeně sledoval, jestli se tatínkové už nevracejí z práce.

Přišla na něj řada.

Došel ke kuchaři a nastavil mu misku. Pan Herzl pevně uchopil naběračku svými pářečkovými prsty, ponořil ji do vodové tekutiny a nalil ji chlapci do misky.

Tedy, spíše mu do misky nalil jen polovinu naběračky. Ta druhá mu polila celou ruku.

Naštěstí byl jako poslední a mezitím už polévka stačila dostatečně vychladnout, aby mu nemohla ublížit.

Kuchař se na chlapečka zamračil a rozpřáhl se naběračkou.

„Mockrát vám děkuji, pane Herzle,“ zašeptal Manuel a rychle se klidil z jeho dosahu. Sedl si na zabláčenou zem a chystal se jíst.

„Hej, ty.“ Manuel se překvapeně obrátil a viděl, jak se na něj dívá pan Herzl od svého stolku.

„Není zač.“

Žádné jiskry, žádný chlad, žádný osten.

Manuel se na něj usmál.

E. H. (pokračování příště)

GALERIE → Ukamenování Štěpána

První Rembrandtova malba byl obraz *Ukamenování Štěpána* z roku 1525. Rembrandtovi bylo pouhých devatenáct let.

Tento obraz vychází z biblického příběhu, kde se diákon Štěpán stává prvním křesťanským mučedníkem. Když obvinil svůj lid ze zabití Mesiáše, rozběhli se v davu za ním.

Štěpána vidíme uprostřed. Má osvětlenou tvář a dívá se směrem ke světlu. Celá skupina mužů je připravena ho kamenovat. Na straně vidíme muže, sedícího na koni. V pozadí můžeme vidět kopule a zdi Jeruzaléma.

Vzadu na obraze je Saul z Tarsu. Drží pláště těch, kteří dělají špinavou práci. Zajímavé je, že Rembrandt namaloval stejnou tvář Štěpána jako Saula. Dívá se dokonce stejným směrem. Proč? Možná se Rembrandt snaží zobrazit, že Saul brzy zaujme Štěpánovo místo a stane se schopným pracovníkem pro Ježíše.

Podívejme se teď na Štěpánovu tvář. Hned za ní nacházíme autoportrét Rembrandta. Namaloval se jako jeden z tlupy vrahů. Při pohledu na jeho tvář se zdá, že svůj názor pozměnil.

Když viděl Pokoj na Štěpánově tváři a Boží světlo, které ho ozařovalo, když ho slyšel říkat: „*Pane, nepočítej jim tento hřích,*“ pravděpodobně mu běželo myslí: „*Možná, že jsem tohoto muže špatně odhadl. Možná, že nakonec je opravdu nevinný. Co když je tento špatný člověk vlastně na Boží straně? Co když jsem se škaradě spletl?*“ To se mohlo odehrát i v Saulově mysli. Možná, že se Rembrandt namaloval se stejnými myšlenkami.

Co nám tento obraz tedy chce říct? Já myslím, že toto: Ze života a modlitby Štěpána se zrodila Pavlova služba. Z Pavlova přičinění se Evangelium dostalo do celého světa. Až budete mít příště pocit, že vás někdo špatně odhadnul, neprávem obvinil, nebo vás a vaše svědectví o Bohu odmítnul, vzpomeňte si na příběh a na modlitbu Štěpána: „*Pane, nepočítej jim, prosím, jejich hřích.*“ (Skut 7,60).

● **zpracoval Štěpán Křivánek**
podle dokumentárního pořadu
australské televize HopeChannel

KALENDÁŘ UDÁLOSTÍ 2018

21. dubna → Sjezd delegátů (Praha)

4.–6. května → Konference sester (Košice)

12. května → Konference Neboj se, toliko věř! (Lovosice)

29.–31. května → Kurz kazatelů (centrum Immanuel)

16. června → Futsalový turnaj Olecup (Liberec)

3. listopadu → Rada zástupců sborů (Brno)

Věříme, že každý místní sbor má ... (viz tajenka) hledat a nalézat, co je Kristovou vůlí v jeho vlastním životě a díle.

Baptistické Zásady a stanoviska

NAPOVĚDA: MOLU, IVU, NO, ŠMONT, RHEA	HLEN	ANGL. ŽEZLO	SPZ OSTRAVY	JAPON. SIDLO	ŽIŽKOVO RODIŠTĚ		NANDU (PTÁK)	KÓD MAURICIA		VZTEK	BARMSKÉ SIDLO
BRIKETA Z MOURU A PLEV						ROZHL. SPOL. MALAJSIE			BRUMENDO VE ZPĚVU ŘÍMSKY 2009		
NÁDOBA NA UMÝVÁNÍ						ČÁST STODOLY VELKÝ ŠÁTEK					
MPZ ECUA- DORU			PÁR	SPZ OPAVY				POBŘEŽNÍ PIŠČINA			
VČELÍ PRODUKT				HRANIČNÍ POPLATKY ANOL. OBCH. TITUL				ZKR. MEZ. SV. VEGETARI- ANŮ ČÁST VIDNĚ			
	SMOTÁ- VATI	DOVEDNÉ ŽÁDAT					ŘÍMSKY 60 SPZ ÚSTÍ NAD LABEM			MÁLO OCHŮTIT SOLÍ	ANODA
1. část tajenky									ZÁPOR BEZ- CHYBNĚ		
OSOBNÍ ZÁJMENO			INIC. VIVALDIHO			TROPICKÁ DŘEVINA VYCHVA- LOVANÁ					
JUGO- SLAVSKÝ OSTROV			ZN. KILO- PONDU	VEŘ. OBCHOD. SPOL.	PŘEDLOŽKA FR PŘEDLOŽKA			PŘED- LOŽKA ZN. CÍNU			
NA RYCHLO							NAHLÁ ZMĚNA ČESKÝ DŘÁHOVÝ CYKLISTA				
2. část tajenky											
SLOVEN. PŘED- LOŽKA			DOMÁCKY SEVERIN ZLATE ZÁVAŽÍ V GUINEI					EVROPAN			
DRUH PEPŘE				JEDNOTKA PRÁCE ZN. THULIA				KYSLIČNÍK HLINATÝ SPZ KARVINÉ			
OHLEDU- PLNOST					NEPOKOJ						
LATINSKY TAKÉ					DROBNÁ ÁRIE						

Sdružení baptistických sborů

SÍŤ VÍRY

srdečně zve na III. ročník konference

NEBOJ SE, TOLIKO VĚŘ!

tentokrát na téma

KŘESŤANSTVÍ A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Marek Orko Vácha

KNÉZ, TEOLOG, PŘÍRODOVĚDEC, PEDAGOG A SPISOVATEL

OSUDOVÉ OSMIČKY ČESKÉ REFORMACE

Jan Bistranin

PŘEDSEDA SPOLKU EXULANT

12. 5. 2018

Hotel Lev, Kostelní 5, Lovosice

PROGRAM: 9.00 – zahájení / 9.20 – přednášky / 12.00 – občerstvení
13.00 – výlet na zříceninu husitského hrádku Oltářík
v romantickém Českém středohoří

Registrujte se prosím alespoň týden předem na colonia.modesta@seznam.cz

A dynamic photograph of futsal players in a blue indoor arena. In the foreground, a player in a red jersey is about to kick a white and black soccer ball. Other players in white and red jerseys are visible in the background, some in motion. The arena has a curved, metallic ceiling with bright spotlights.

OLE CUP 2018 RESURRECTION

OLE CUP 2018

Vážení příznivci futsalu,
neváhejte přihlásit svůj tým na další ročník amatérského futsalového turnaje
OLECUP 2018.

Restart po delší pauze je naplánován na sobotu

16.6.18 - LIBEREC

Hala míčových sportů, Jeronýmova 570/22
(areál Home Credit arény)

Více info. na tel: +420 776 619 670 (Radek Pospíšil)

- 8 týmů
- hraje se: 4+1
- max. počet čl. týmů 12
- střídání tzv. hokejové
- přihlášky do 31.3.2018
- start.: 1000Kč/tým

Přihlašovací mail:

baptisteliberec@gmail.com

*Každý z nás tvoříme
svůj neopakovatelný příběh,
každý tvoříme tu „svou“ cestu
a jsme za ni každý osobně odpovědní.*

*Žít a být užitečný pro druhého
naplňuje člověka tím nejkrásnějším blahem.*

*A naopak každé sobecké využití
druhého v jakékoli formě je cestou,
která končí v bezedné propasti beznaděje,
zoufalství a opuštěnosti.*

František Hruza

ZPRAVODAJ BAPTISTICKÝCH SBORŮ, vydává Sít víry, volné sdružení baptistických sborů, skupin a jednotlivců, www.sitviry.cz. Redakční rada: Tomáš Černík, Monika Donátová, Štěpán Křivánek, Lydie Kucová a Martin Urbánek. Informace a články do Zpravodaje můžete zasílat na adresu zpravodaj.sitviry@gmail.com. Typografie a sazba Martin Urbánek. Vyšlo v březnu 2018. Ročník II. Stran 44. Ke stažení zdarma. Náklady na výtisk jednoho čísla 40 Kč.